

RENEGÁTI

MARISSA MEYEROVÁ

AUTORKA BESTSELLEROVÉ ŘADY

Měsíční kroniky

Renegáti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.egmont.cz
www.albatrosmedia.cz

EGMONT
Publishing

Marissa Meyerová
Renegáti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

RENEGÁTI

MARISSA MEYEROVÁ

EGMONT

Pro Jeffreyho, mého prvního hrdinu

NA ZAČÁTKU JSME BYLI PADOUŠI VŠICHNI.

Před čtyřmi sty lety se lidé výjimečnosti báli. Pronásledovali nás a trýznili. Vysmívali se nám, utlačovali nás. Měli nás za čarodějnice a demony, za netvory a zrůdy. Kamenovali nás a věšeli, posílali nás na hranici, kde jsme hořeli před očima krutého davu pyšného na to, že z povrchu světa smetl dalšího vydědence.

Nebáli se zbytečně.

Stovky let. Kdo by něco takového vydržel?

Všechno změnil Ace Anarchista. Shromáždil všechny nejmocnější jedince našeho druhu, které se mu podařilo najít, a společně se postavili útlaku a pronásledování.

Začal infrastrukturou. Vládní budovy spálil na prach. Banky a burzy srovnal se zemí. Mosty vyrval z náruče oblohy. Dálnice přeměnil v kamenitou pustinu. Když na něj armáda poslala letadla, smetl je z nebes jako otravné mouchy. Tanky rozdrtil jako hliníkové plechovky.

Pak se zaměřil na ty, kdo ho zradili. Kdo zradili je všechny.

Svrhl celé vlády. Rozpustil bezpečnostní složky. Navonění byrokraté, kteří si koupili moc a vliv, – ti všichni zemřeli během několika týdnů.

Anarchisty nezajímalo, co přijde, až se starý svět zhroutí. Šlo jim jen o změnu, a tu dostali. Z popela staré společnosti vzápětí povstaly gangy zločinců žíznicích po moci, jeden jako druhý, a vliv Ace Anarchisty se brzy rozšířil po celé zeměkouli. Výjimeční se poprvé v dějinách shlukovali do skupin; někteří byli plní hněvu a opovržení, jiní prahli po přijetí, které jim bylo tak dlouho upíráno. Žádali spravedlivé zacházení a ochranu lidských práv pod záštitou zákona a vyděšené vlády v mnoha zemích jim rychle vyhověly.

Jinde však došlo k násilným povstáním a násilí rychle přešlo v anarchii.

A tak svět, který po sobě zanechala civilizovaná společnost, zaplavil chaos. Obchod a výroba se z velké části zastavily. Na všech světadělech vypukly občanské války. Gatlon City zůstalo víceméně odříznuté od zbytku světa a příštích dvacet let v něm vládl strach a neúvěra.

Těm rokům se říká věk Anarchie.

Lidé dnes mluví o Anarchistech a dalších skupinách, jako by byli tím nejhorším, co se za tu dobu přihodilo, ale není tomu tak. Jistě, všichni se jich báli, ale pokud jste zaplatili, co jste měli, a nedělali jste potíže, většinou vás nechali na pokoji.

Zato lidé. Obyčejní lidé. Ti byli mnohem horší. Bez pravidel a zákonů hráli každý muž, žena a dítě sami za sebe. Zločiny a násilí zůstávaly bez trestu – pokud vás zbili nebo okradli, neměli jste se na koho obrátit. Nebyla policie. Neexistovalo vězení. Alespoň ne to legální. Sousedé okrádali sousedy. Rabovalo se v obchodech, všichni shromažďovali zásoby, děti hladověly v příkopech u cest. Silní stáli proti slabým, a jak to tak bývá, silní jsou většinou pěkní pitomci.

V takových dobách ztrácí lidskost naději. Není ke komu vzhlížet, komu věřit, z lidí se stanou krysy, které loudí o jídlo v kanálech.

Možná byl Ace opravdu padouch. Nebo to byl vizionář.

Třeba mezi tím není zas až takový rozdíl.

On a jeho Anarchisté vládli Gatlon City dlouhých dvacet let a zločin a neřest zaplavovaly město jako splašky přeplněnou po-

trubní rouru. Věk Anarchie mohl utěšeně pokračovat další dvě dekády. Půl století. Celou věčnost.

Ale pak, zdánlivě zničehonic... přišla naděje.

Jasná a zářivá naděje, oděná v masku a plášť.

Překrásná, radostná naděje, která slibovala, že vyřeší všechny vaše problémy, napraví všechno zlo světa, vaše nepřátele zasype spravedlností a během toho všeho jen tak mimochodem přísně domluví několika neukázněným jedincům.

Tahle hřejivá, slibná naděje přesvědčila obyčejné lidi, aby zůstali v bezpečí svých domovů. Ona se o všechno postará. Nedělejte si starosti, říká, nemusíte mi pomáhat. Máte toho už tak dost se vším tím schováváním, fňukáním a přehlížením toho, co jste tu za poslední roky nadrobili. Vezměte si volno. My jsme přece superhrdinové. Máme to pod kontrolou.

Naděje si říkala Renegáti.

PROLOG

NOVA SBÍRALA INJEKČNÍ STRÍKAČKY Z ULIČKY ZA JEJICH DO-

mem už celé týdny. Věděla, že kdyby se o tom dozvěděli rodiče, všechny by jí vzali, a tak je schovávala ve staré krabici od bot spolu s hřebíky, stahovacími páskami, měděnými dráty, vatou a dalšími věcmi, které se mohly hodit. V necelých sedmi letech už chápala, jak důležitá je vynálezavost a hospodárnost. Musíte si vystačit s málem. Nemohla jen tak napsat seznam a poslat tatínka do obchodu.

Injekce se budou hodit. To věděla, hned jak je zahlédla.

K jedné připevnila tenkou plastovou trubičku, jejíž druhý konec ponořila do sklenice s vodou, kterou si napustila v koupelně. Zatáhla za píst a nasála vodu. Jazyk vyplazený soustředěním jí vykukoval mezerou po prvním mléčném zubu. Druhou stříkačku připojila k opačnému konci tuby a potom se probírala svou krabicí, dokud nenašla drát dost dlouhý na to, aby jím injekci připevnila na kladku, kterou postavila na střeše domečku pro panenky.

Padl na to celý den, ale konečně mohla vynález vyzkoušet.

Nábytek z domečku pro panenky nahrnula na plošinu miniaturního výtahu, pevně uchopila injekci a stlačila píst.

Voda projela trubicí, zvedla druhý píst a rozpochovala složitý systém kladek.

Výtah začal stoupat.

Nova se usmála od ucha k uchu. „Hydraulický výtah. Úspěch.“

Triumfální okamžik přerušil pláč ze sousední místnosti, který následoval konejšivý hlas její matky. Nova se podívala na zavřené dveře svého pokoje. Evie byla zase nemocná. Poslední dobou měla neustále horečku a léky jim došly už před několika dny. Strýček Alec měl donést další, ale mohlo to trvat ještě celé hodiny.

Když pak zaslechla, jak se táta Aleka ptá, jestli by nesehnal dětský ibuprofen na teplotu, přemýšlela, že by strýčka poprosila o ty ovocné gumové medvídky, které dostala loni k narozeninám, anebo možná o balíček dobíjecích baterií.

S těmi se dalo dělat spoustu věcí.

Táta jí to musel vidět na očích: pohlédl na ni a tím ji umlčel. Nova si nebyla jistá, co tím chce říct. Strýček Alec na něj byl přece vždycky tak hodný – nosil jim jídlo, oblečení, a občas dokonce i hračky, které někde našel během svých pravidelných výprav. Jenže rodiče ho nikdy neprosili o nic zvláštního, nehledě na to, jak moc to potřebovali. Když chtěli něco výjimečného, museli na trh, kde fungoval směnný obchod. Většinou vyměňovali věci, které otec vyrobil.

Z posledních trhů si táta přinesl tašku látkových plen pro Evie a hlubokou tržnou ránu nad obočím. Maminka mu ji zašila. Nova ji sledovala a s úžasem zjistila, že postupuje úplně stejně, jako když spravovala jejího plyšového medvídka.

Nova se vrátila ke svému hydraulickému zařízení. Výtah se blížil k druhému patru domečku pro panenky. Kdyby dokázala zvýšit kapacitu injekce, anebo upravit systém pák...

Pláč z vedlejšího pokoje neustával. Podlaha vrzala, jak se rodiče střídali ve snaze Evie utišit; přecházeli po bytě a houpalí ji v náručí.

Sousedé si brzy začnou stěžovat.

Nova si povzdechla, odložila injekci a postavila se.

Táta byl v předsíni a kolébal Evie na pažích. Na rozpálené čelíčko se jí snažil přitisknout vlhký hadr, ale Evie naříkala a odstrkovala ho ručičkou. Nova nakoukla dveřmi malinké kuchyně, v níž stála maminka. Přehrabovala se ve skříních a mumlala něco o tom, že neví, kam dala jablečný džus, i když všichni věděli, že doma žádný nemají.

„Chcete pomoci?“ zeptala se Nova.

Táta k ní otočil ztrápené oči. Dvě vteřiny Evie nepohoupal a holčička se ozvala hlasitěji než předtím.

„Mrzí mě to, Novo,“ řekl a znovu začal s kolébáním. „Nerad tě o to prosím, ale kdyby si alespoň na dvě hodinky zdřímla... Ulevilo by se jí a Alec se do té doby třeba vrátí.“

„Mně to nevádí,“ řekla Nova a natáhla se pro sestřičku. „Je to snadné.“

Táta se zamračil. Nově někdy připadalo, že se mu její dar nelíbí, i když nevěděla proč. Vždyť u nich díky němu alespoň občas zavládl klid.

Sehnul se, vložil jí Evie do náručí a ujistil se, že ji dobře drží. Evie začínala být těžká; ještě před rokem byla drobný kojeneček, ale teď její baculaté nožky a ruce nezůstaly chvíli v klidu. Co nevidět začne chodit, říkali rodiče.

Nova se posadila na matraci v rohu pokoje a prsty Evie vjela do jemných lokýnek. Evie byla celá rudá, po tváři jí tekly slzy jako hrachy a v náručí připomínala rozpálenou pícku.

Nova se opřela o rozházené příkrývky a polštáře, ujistila se, že mají obě pohodlí, a palcem sestře otřela slzičky z tváře. Nechala svou sílu, aby ji naplnila jako jemná hřejivá vlna.

Pláč ustal.

Evie se zachvěly řasy, víčka jí ztěžkla, ústa se stočila do malého „o“.

A potom usnula, jako by ji do vody hodil.

Nova vzhledla. Táta úlevou svěsil ramena. Maminka překvapeně stanula ve dveřích, ale pak si všimla Novy s nemluvnětem v náručí a pochopila, co se stalo.

„Takhle ji mám nejradši,“ zašeptala Nova. „Když je měkká a heboučká a... *potichu*.“

Mámina tvář zjihla. „Děkujeme, Novo. Až se vzbudí, třeba jí bude líp.“

„A my si nebudeme muset hledat nové bydlení,“ zamumlal táta. „Charlie už vyhodil nájemníky i za míň než plačící dítě.“

Máma zavrtěla hlavou. „Netroufl by si tvého bratra takhle rozzlobit.“

„Já ti nevím.“ Otec se zamračil. „Už nevím, co kdo udělá nebo neudělá. Kromě toho už Alekovi dlužím víc než dost.“

Maminka se vrátila do kuchyně, aby uklidila krabice a plechovky, které vyrovnala na kuchyňskou linku, a táta se sesunul do židle za jediným stolem v celém bytě. Nova pozorovala, jak si chvíli mne spánky... ale pak se narovnal a začal pracovat na něčem novém. Nevěděla, o co jde, ale moc ráda ho sledovala při práci. Jeho nadání bylo o tolik zajímavější než to její – tahal ze vzduchu nitky energie, ohýbal je a tvaroval jako zlatý filigrán.

Byla to nádherná podívaná. Oči až přecházely, když se jako by odnikud vynořily zářivé pruhy, které rozvířily vzduch v celém bytě, a pak se postupně utišily a ztmavly, jak je táta přeměňoval v něco hmatatelného a skutečného.

„Co to bude, tati?“

Mrkl na ni a po tváři jako by mu navzdory lehkému úsměvu přelétl stín. „Ještě nevím,“ řekl a prsty ledabyle přejížděl po jemné kovářské práci. „Něco... něco, co doufám napraví některé šrámy, které jsem světu způsobil.“

Ztěžka si povzdechl a Nova se zamračila. Věděla, že jsou věci, o kterých s ní rodiče nemluví, temné a smutné věci, před nimiž se jí snaží uchránit – a nenáviděla to. Někdy po-

slouchala, jak si povídají, slova utroušená do noci, když si myslí, že spí. Šeptali si o padajících domech, o čtvrtích, které shořely na prach. Šuškali si o bojích o moc, o tom, jak už nikde není bezpečno a že možná utečou z města, jenže násilí zjevně pohltilo celý svět, a kam by vlastně šli?

Asi před týdnem zaslechla Nova matku zašeptat: „*Jestli ho nikdo nezastaví, zničí celý svět...*“

Nova se jich na to chtěla zeptat, ale věděla, že by jí odpověděli vyhýbavě, smutně by se usmáli a řekli, ať si nedělá starosti.

„Tati?“ začala znovu, když ho chvíli pozorovala. „Víš jistě, že to zvládneme?“

Zpod prstů mu vytryskl proud měděné energie a rozplynul se ve vzduchu. Upřel na ni zdrcený pohled. „Samozřejmě, zlatíčko. To víš, že ano.“

„Tak proč pořád vypadáte tak ustarané?“

Nechal práce, pomalu se ve své židli opřel a zadíval se na ni. Chvíli si myslela, že se možná rozpláče, ale pak zamrkal a zamlžené oči se mu znovu rozjasnily.

„Poslouchej, Novo,“ řekl, sklouzl ze židle a naklonil se k ní. „Na světě je spousta nebezpečných lidí. Ale je i spousta těch dobrých. Statečných. To si musíme pamatovat, ať je situace sebehorší. Dokud jsou na světě hrdinové, pořád máme naději, že zítra bude lépe než dnes.“

„Renegáti,“ zašeptala, hlas zbarvený posvátnou úctou.

Jeho tvář projasnil náznak úsměvu. „Renegáti,“ potvrdil.

Nova přitiskla tvář k Eviiným hebkým vláskům. Renegáti pomáhali poslední dobou skoro každému. Jeden dostihl útočníka, který ukradl peněženku paní Ogilviové, další skupina se prý vloupala do skladiště jednoho z gangů a převezla všechno jídlo do tajného útulku pro děti.

„A ti nám pomůžou?“ zeptala se. „Třeba bychom mohli o léky příště poprosit je.“

Otec odvrátil pohled a zavrtěl hlavou. „Nepotřebujeme pomoc tolik jako jiní lidé v tomhle městě.“

Nova se zamračila. Nedokázala si představit, že by někdo potřeboval pomoc víc než oni.

„Ale,“ pokračoval otec, „až to bude nezbytné... Až je budeme *doopravdy*, skutečně potřebovat, přijdou, víš?“ Vzápětí polkl a dodal spíš přejícím než přesvědčivým tónem: „Ochrání nás.“

Nova se s ním vůbec nehádala. Koneckonců to byli superhrdinové. Byli ti dobří.

Vzala do ruky Eviiny buclaté prstíky a začala nepřítomně počítat jeden drobný kloub za druhým a v duchu při tom procházela všechny příběhy, které o nich slyšela. Renegáti vysvobodili řidiče z převráceného kamionu. Renegáti rozehnali přestřelku v nedalekém nákupním centru. Renegáti zachránili dítě, které spadlo do zálivu Harrow Bay.

Vždycky pomáhali, vždycky se ukázali přesně v ten správný okamžik. Prostě to tak dělali. Tohle byli oni.

Možná, pomyslela si, když se táta vrátil k práci, možná jen čekají na správnou chvíli. Pak vtrhnou dovnitř jako vítr a pomůžou i jim.

Očima ulpěla na otcových rukou. Sledovala, jak tvarují, sochají a tahají ze vzduchu další a další nitky energie.

Začaly se jí klížit oči.

I ve snu viděla tátovy ruce, jen teď sbíraly padající hvězdy z oblohy a navlékaly je na nitku jako zářící zlaté korálky...

Někde v domě tříscky dveře.

Nova se s trhnutím probudila. Evie zafuněla a nespokojeně se přetočila na bok. Rozespalá a zmatená Nova se posadila a promnula si zdřevěnělou paži, na níž jí sestřička celou

dobu ležela. Stíny v pokoji se proměnily. Z chodby se ozývaly hlasy. Táta zněl strnule, maminka šeptala: *Prosím, prosím...*

Nova ze sebe shodila deku, do níž ji zabalili, a přikryla Evie. Pak se propíčila kolem stolku, na němž ležel zapomenutý měděný náramek: uprostřed filigránu byl prázdný důlek – čekal jen na to, až do něj táta vloží drahokam.

Když došla ke vstupním dveřím, pomalu otočila klikou a pootevřela je na pouhou škvírku, aby viděla, co se děje v šeru na chodbě.

Stál tam nějaký muž. Tvář mu pokrývalo strniště, ulízané vlasy měl stažené do culíku. Na sobě měl tlustou bundu, i když venku nebyla zima.

V ruce držel pistoli.

Chladnými očima zalétl k Nově, a ta rychle ustoupila. Vzápětí už se znovu díval na otce, jako by si jí vůbec nevšiml.

„Je to nedorozumění,“ řekl táta a postavil se mezi něj a mámu. „Nechte mě, ať si s ním promluvím. Určitě dokážu vysvětlit...“

„Žádné nedorozumění,“ řekl ten muž. Jeho hlas byl ledově klidný. „Zradil jste jeho důvěru, pane Artino. A to se mu nelíbí.“

„Prosím,“ naléhala máma. „Jsou tu děti. Prosím, slitujte se nad nimi.“

Naklonil hlavu a těkal pohledem z jednoho na druhého.

Nova cítila, jak se jí žaludek svírá strachem.

„Dovolte mi, ať si s ním promluvím,“ opakoval táta. „Nic jsme neudělali. Jsem loajální, přísahám. Vždycky jsem byl. A moje rodina... Prosím, neublížujte mojí rodině.“

Následoval okamžik, kdy se zdálo, že se muž možná usměje, ale nakonec to neudělal. „Moje rozkazy jsou jasné. Klást otázky není moje práce... Ani mít slitování.“

Otec o krok ustoupil. „Vezmi děvčata. Běž.“

„Davide...“ vzlykla matka a vyrazila ke dveřím.

Stěží udělala jediný krok, když cizinec zvedl paži.

Výstřel.

Nova zalapala po dechu. Na podlahu vystříkla krev, několik kapek jí dopadlo na čelo. Zírala před sebe a nedokázala se pohnout. Otec vykřikl a chytil svou ženu do náručí. Třesoucíma se rukama ji obrátil k sobě. Maminka sípala a dusila se.

„Všechny zabít,“ řekl muž tichým, vyrovnaným hlasem. „Takové jsou rozkazy, pane Artino. Můžete si za to sám.“

Otec si všiml Novy, která stála za dveřmi. Vytřeštil oči, zorničky se mu rozšířily hrůzou. „Novo. Utí...“

Další výstřel.

Tentokrát vykřikla Nova. Otec padl přes maminku; byli tak blízko, že se jich mohla dotknout.

Odvrátila se od toho pohledu a proběhla bytem kolem kuchyně až do ložnice. Práskla za sebou dveřmi. Rozrazilla skříň. Překročila knihy, nářadí a krabice, které se vysypaly na podlahu, s trhnutím almaru zavřela a skrčila se v koutku. Pokaždé, když zavřela oči, viděla rodiče, jak leží v kaluži krve. Příliš pozdě si uvědomila, že měla vyrazit k požárnímu schodišti. Příliš pozdě.

Příliš pozdě si vzpomněla...

Nechala tam Evie.

Opustila Evie!

Zalapala po dechu a zděšeně vyjekla, i když se snažila zůstat potichu. Dotkla se dveří skříně a zkusila si představit, jak rychle by se dostala do obývacího pokoje a zpátky, jestli existuje šance, že by se jí podařilo nepozorovaně sebrat dítě...

Než všechno stačila domyslet, zavržaly vstupní dveře.

Nova zakvílela strachy a přitiskla si ruku na ústa.

Třeba si ten muž Evie nevšimne. Třeba se neprobudí.

Naslouchala pomalým, těžkým krokům. Někde zaskřípala podlaha.

Roztřásla se natolik, až se bála, že ji prozradí chrastění vlastních kostí. Ne že by na tom záleželo. Jejich byt byl malíčkový a neměla kam utéct.

„Renegáti přijdou,“ zašeptala. Její hlas ve tmě připomínal pouhé vzdechnutí. Ta slova ji napadla zničehonic, ale byla tu. Něco stabilního. Důvěryhodného. Něco, čeho se mohla chytřit.

Prásk. Maminčina krev na podlaze.

Zafňukala: „Renegáti přijdou...“

Byla to pravda živená nepřeborným množstvím příběhů, které viděla v televizi. Jistota, kterou upředla z řečí klevetěcích sousedů.

Vždycky přišli.

Prásk. Táta se mrtvý zhroutil k zemi.

Přitiskla spánek na stěnu a křečovitě tiskla víčka, z nichž jí po tvářích tekly horké slzy. „Renegáti... Renegáti přijdou.“

Z obývacího pokoje zazněl Eviin pronikavý pláč.

Nova prudce otevřela oči. V hrdle jí uvízlo vzlyknutí. Už ze sebe nedokázala dostat ani slovo.

Prosím, prosím, ať přijdou...

Třetí výstřel.

Nova přestala dýchat.

Celý svět jako by se zastavil. Zaplavila ji bílá mlha.

Zhroutila se do haraburdí na dně skříně.

Evie přestala plakat.

Zmlkla.

Nova slyšela, jak se ten muž pohybuje po bytě, dívá se do skříní a za zavřené dveře. Postupoval pomalu. Systematicky.

Když ji konečně našel, dávno se přestala třást. Už nic necítila. Nedokázala myslet. V hlavě jí pořád zněla ta slova, ale ztratila všechn význam.

Renegáti... Renegáti přijdou...

Potom ji zalilo ostré světlo a ona vzhledla. Muž stál přímo nad ní. Na košili měl krev. Později si vybavovala to, že v jeho tváři nezahledla ani náznak lítosti, ani stopu výčitky.

Když zvedl zbraň, v obličeji měl prázdný výraz.

Přitiskl jí kov k čelu v místě, kde ji potřísnila mamincina krev.

Nova ho chytila za zápěstí a použila svou sílu s větším zá-
palem než kdy předtím.

Muž pootevřel ústa. Oči se mu zamžily a obrátily se v sloup. Zavrával a s hlasitým zaduněním padl na podlahu, přímo na domeček pro panenky. Celý dům jako by se tím otrásl v zá-
kladech.

O vteřinu později byt naplnilo hluboké, poklidné odde-
chování.

Noviny plíce se znovu probudily k životu. Hrdlem se jí
prodralo roztřesené nadechnutí. Nádech. A výdech.

Přinutila se vstát a sebrat pistolí. Pažba byla ještě teplá. Zbraň byla těžká a špatně se jí držela, ale položila prst na
spoušť.

Udělala další krok, jednou rukou se chytila rámu dveří
a opustila útočiště skříně. Nevěděla, kam ho střelit. Do hlavy.
Do hrudníku. Do břicha.

Rozhodla se pro srdce. Byla tak blízko, že holými prsty
u nohou zavadila o jeho košili.

Prásk. Maminka byla mrtvá.

Prásk. Táta.

Prásk. Evie...

Renegáti nepřišli.

Nikdy nepřijdou.

„Stiskni spoušť,“ zašeptala prázdnému pokoji. „Stiskni
spoušť, Novo.“

Neudělala to.

Nemohla.

Po několika minutách, nebo možná hodinách, ji našel
strýček Alec. Pořád stála nad spícím cizincem a přikazovala
si stisknout spoušť. Pokaždé, když se odvážila zavřít oči, zno-
vu a znovu slyšela ty výstřely.

„Novo?“ Na podlahu dopadla igelitová taška s umělohmotnou tubou s léky. Nova se lekla a namířila na něj.

Strýček Alec ani nemrkl, když si k ní klekal. Na sobě měl stejné oblečení jako vždycky – zlatočernou uniformu a měděnou přilbu, která mu skoro úplně stínila tmavé oči a kryla většinu tváře. „Novo... tvoji rodiče... tvoje sestra...“ Natáhl se pro zbraň. Nebránila se, nechala si ji vzít. Alec se podíval na toho muže. „Vždycky jsem si myslel, že bys mohla být jednou z nás, ale tvůj otec mi nechtěl říct, co vlastně umíš...“

Znovu Nově pohlédl do očí. Litoval jí; a možná i obdivoval.

V tu chvíli to Nova nevydržela a zhroutila se mu do náručí. „Strýčku Aleku,“ naříkala a vzlykala mu na prsou. „On je zastřelil... on... zabil...“

Zvedl ji a přitiskl si ji k sobě. „Já vím,“ zašeptal jí do vlasů. „Já vím, ty strašlivé, nebezpečné dítě. Ale teď už jsi v bezpečí. Ochráním tě.“

Stěží ho slyšela přes hluk, který jí naplnil uši. Myslela, že se jí rozskočí hlava. *Prásk prásk prásk.*

„Už mi nesmíš říkat Alec, ne tam venku. Rozumíš, noční můrko?“ Uhladil jí vlasy. O ucho jí zavadila pažba pistole. „Pro zbytek světa jsem Ace. Rozumíš? Strejda Ace.“

Ale Nova ho neposlouchala. Nejspíš to věděl.

Jak tak plakala, v jednu chvíli ji pevně stiskl, namířil zbraň na spícího muže a vystřelil.

KAPITOLA JEDNA

O DESET LET POZDĚJI

ULICE CENTRÁLNÍHO GATLONU SE HEMŽILY FALŠNÝMI SUPER-
hrdiny.

Všude se prohánely děti v oranžových pláštěnkách, pištěly, mávaly prskavkami značky Blacklight nebo po sobě pálily stříkacími pistolkami s motivy Tsunami. Dospělí muži nacpaní v modrých legínách a náramenicích, které připomínaly Kapitánovo brnění, si spokojeně přitukávali sklenicemi na ohrazených pivních zahrádkách roztroušených po hlavní ulici. Letos frčelo i genderové křížení – po městě se proměnovaly zástupy žen v sexy verzích typického úboru Dread Wardena a spousta mužů si na záda připjala levné repliky Thunderbirdiných černých křídel.

Nova renegátské přehlídky z duše nenáviděla.

Pouliční prodavači nebyli o nic lepší. Nutili vám všechno od levných světélkujících hůlek po malé plyšové repliky slavné renegátské Pětky. Dokonce i dodávky s jídlem se toho dne připojily k oslavám: nabízely trychtýřové koláčky Kapitána Chromia, košíčky ryb s hranolky, které odkazovaly k Tsunami, a jedna reklamní cedule dokonce hlásala: „Oblíbená popcornová kuřata Dreda Wardena – dej si, než **zmizí!**“

Kdyby měla Nova vůbec chuť k jídlu, dávno by ji přešla.

Z davu se ozvalo zajásání a rámus proťaly zvuky pocho-
dové hudby. Ulicí se rozlehly bubny, křik trumpet a pravidel-
ný krok stovky sehraných muzikantů. Hudba zesílila a udeřila
na ně jako bouře. Nad hlavou jim zaburácela děla a zaplavila
dav konfetami. Děti se málem pominuly; dospělí na tom ne-
byli o nic líp.

Nova nad takovým počínáním davu lidí zavrtěla hlavou
a zároveň pocítila lehké zklamání. Stála úplně vzadu, takže
z průvodu moc neviděla, a rozhodně jí to nevadilo. Paže měla
zarputile složené na prsou, prsty si netrpělivě bubnovala
o předloktí. Už teď jí připadalo, že tady trčí celou věčnost.

Jásání náhle přešlo v hlasité, zuřivé bučení, což mohlo
znamenat jediné. Objevila se první vozidla.

Bylo zvykem, že vozy zločinců jely jako první, aby se dav
pořádně rozohnil a všichni si připomněli, co vlastně oslavují.
Dnes bylo deváté výročí bitvy o Gatlon, kdy Renegáti svedli
lítý boj s Anarchisty a dalšími zločinnými gangy. Bitva skon-
čila desítkami mrtvých na obou stranách.

Renegáti samozřejmě zvítězili. Aceovi revolucionáři
byli poraženi a těch pár zlosynů, co ten den nezahynulo, se
buď odplížilo zpátky do svých děr, nebo z města nadobro
zmizelo.

A Ace... Ace Anarchista byl mrtvý. Zahynul při výbuchu,
jenž srovnal se zemí polovinu katedrály, kterou si zvolil za
sídlo.

Toho dne oficiálně skončil věk Anarchie a začalo období
vlády Rady. Říkali mu Den vítězství.

Nova zvedla hlavu a mezi věžáky zahlédla obří balon sko-
ro stejně široký jako ulice. Byla to posměšná komiksová repli-
ka Atomic Braina, jednoho z Aceových nejbližších spojenců,
jehož před téměř patnácti lety zabili Renegáti. Nova ho ne-
znala osobně, ale i tak pocítila záchvěv nevole, když viděla,

co s ním balon udělal – měl obrovskou nafouklou hlavu a pitvorně znetvořený obličej.

A dav se smál a smál.

Malinký přenašeč v jejím uchu zapraskal.

„A tak to začíná,“ ozval se Ingridin kyselý a otrávený hlas.

„Jen ať se smějou,“ odpověděl Phobia. „Dlouho už se smát nebudou. Nightmare, jsi na svém místě?“

„Potvrzuju,“ řekla Nova a stěží při tom pohnula rty, i když pochybovala o tom, že jí někdo z jásajících lidí věnuje pozornost. „Jenom mi řekni, na které střeše mě chceš.“

„Rada ještě nevyjela ze skladiště,“ řekl Phobia. „Buď připravená.“

Nova se podívala na druhou stranu ulice, k oknu ve druhém patře kancelářské budovy, v němž stěží rozeznala Ingrid – běžně známou jako Detonator –, jak nakukuje skrz žaluzie.

Dav zabučel ještě horlivěji než předtím. Nad hlavami diváků spatřila záblesky přepychového přehlídkového vozidla. Bylo na něm miniaturní panorama Gatlonu a mezi jednotlivými budovami stáli herci v přezdobených kostýmech, kteří měli zosobňovat nejznámější členy Aceova gangu. Nova rozpoznala Rat a Brimstone – i je zabili Renegáti –, ale než mohla pocítit zlost, na samém vrcholu vozidla zahlédla temnou postavu. Uniklo jí pobavené zasmání a něco z úzkosti, která v ní klíčila od samého rána, polevilo.

„Phobie,“ řekla, „věděl jsi, že ti letos rezervovali místo na voze zločinců?“

V přenašeči to zasyčelo. „Nejsme tu proto, abychom se dívali na přehlídku, Nightmare.“

„Neboj. Sluší ti to,“ řekla a zamžourala na herce. Měl na sobě dlouhý černý plášť a v ruce držel obrovskou plastovou kosu, jejíž násadu ovýjeli gumoví hadi. Ale když plášť rozevřel, na rozdíl od jeho předobrazu ho nepohltily stíny; místo toho

se objevilo bledé, hubené tělo a limetkově zelené plavky. Což bylo taky všechno, co na sobě měl.

Dav se smíchy málem pominul. Dokonce i Nově zacukalo v koutku úst. „Možná si tě trochu upravili podle svého.“

„Myslím, že takhle se mi líbí víc,“ uchechtla se Ingrid, která přehlídku sledovala z okna.

„Rozhodně z něj čiší hrůza.“

Phobia byl zticha.

„Je to...?“ ozvala se Ingrid. „U svatého bombardéru, tenhle rok tam mají i Queen Bee.“

Nova zvedla oči k obloze. Herečka byla až do této chvíle schovaná za panorámatem města, ale když se ukázala, Novino obočí vystřelilo vzhůru. Žena měla blondatou paruku dvakrát větší než její hlava a její žlutočerné šaty pošíité flitry, které zářily na odpoledním slunci, nemohly být křiklavější. Na tvářích měla rozmazaný černý make-up, k hrudi si tiskla velkého vycpaného čmeláka a celou dobu srdceryvně kvílela o tom, jak hrozné zacházení musí snášet její medovní služebníci.

„Páni,“ vydechla Nova. „Celkem se jim povedla.“

„Nemůžu se dočkat, až o tom Honey povím,“ řekla Ingrid. „Měli bychom to nahrávat.“

Nova se snad po sté rozhlédla po okolním davu. Z dlouhého postávání na jednom místě byla nervózní. Raději byla v pohybu. „Štve tě, že se na Detonator vybodli?“ zeptala se.

Následovala dlouhá odmlka, po níž Ingrid odpověděla, „Teď už jo.“

Nova se znovu zadívala na přehlídku. Stála na špičkách a mžourala vzhůru, jestli mezi kostýmy uvidí další ze svých kolegů, když vtom se ozvala ohlušující rána. Dav polekaně zašuměl. Vrchol nejvyšší budovy na vozidle, repliky Obchodnické věže, právě vylétl do povětří a odhalil novou postavu. Zvedala paže k nebi a smála se jako šílená.

Nova zařala zuby – okamžik pobavení zdusil prudký nával hněvu.

Kostým Ace Anarchisty se blížil svému předobrazu: povědomý zlatočerný oblek, výrazná helma.

Obecenstvo se rychle vzpamatovalo z překvapení. Pro mnohé šlo o zlatý hřeb přehlídky, na který čekali víc než na svou milovanou Radu.

Během několika vteřin všichni sáhli po shnilém ovoci a zvadlém zelí, které si s sebou přinesli výhradně pro tuhle příležitost. Vzápětí jím začali nepřátelské vozidlo bombardovat, pořvávali oplzlosti a vysmívali se postavám, které na něm stály. Herci to hrdinně snášeli, krčili se za budovami a ječeli hraným zděšením. Muž, jenž ztělesňoval Ace Anarchistu, čelil hlavnímu náporu útoku, ale ani na chvíli nevypadl z role – všem hrozil pěstí a dětem stojícím v prvních řadách nadával do *smradlavých spratek* a *nočních můr*, až nakonec skočil zpátky do duté stavby a zavřel za sebou poklop, aby o pár desítek metrů dál překvapil další diváky.

Nova polkla. Jakmile vůz zločinců zmizel z dohledu, cítila, jak její sevřený žaludek povoluje.

Noční můrko...

I jí tak říkal, před mnoha lety. Malá Nightmare.

Po vozidlech následovala skupina akrobatů. Nad hlavou jí prolul balon s motivem Thunderbird. Nova zahlédla transparent, jenž ohlašoval nadcházející renegátské zkoušky.

STATEČNOST, KURÁŽ, SPRAVEDLNOST. MÁŠ, CO JE TŘEBA, ABY SES STAL HRDINOU?

Záměrně vydala dáivý zvuk, jako by se jí dělalo špatně. Starší žena vedle ní jí počastovala nesouhlasným pohledem.

Pak do ní vrazila nějaká holka a Nova klopýtla dozadu. Instinktivně se při tom zachytila dívčina ramene, aby nespadla na chodník.

„Dávej pozor,“ ohradila se.

Dívka na ni pohlédla. Přes oči měla nataženou škrabošku, v níž vypadala jako menší, hubenější a holčičí verze Dread Wardena.

„Cos‘ to říkala, Nightmare?“ sykla jí Ingrid do ucha. Nova si jí nevšímala.

Děvče se jí vytrhlo a zamumlalo něco na omluvu, načež se otočilo a znovu splynulo s okolním davem.

Nova si urovnala tričko a chystala se zase věnovat přehlídce, když si všimla, že dívka vrazila do někoho dalšího. Jenže neznámý ji na rozdíl od Novy nenapomenul – místo toho se sehnul, drapl ji za kotník a jediným rychlým pohybem ji zvedl do vzduchu.

Nova zalapala po dechu, když cizinec i se svou kořistí zamířil zpátky k ní. Byl zhruba stejně starý jako ona, ale mnohem vyšší, měl tmavou pleť, krátce zastřížené vlasy a brýle s tlustými tmavými obroučkami. Podle toho, s jakou lehkostí se prodíral davem, se zdálo, že nese jedno z těch laciných plyšových provedení Kapitána Chromia a ne rozdurděné, zmítající se dítě.

Zastavil se před Novou s trpělivým úsměvem ve tváři.

„Vrať to,“ řekl.

„Polož mě!“ ječela holka. „Nech mě být!“

Nova těkala pohledem z chlapce na dívku, očima přelétla okolní dav. Dívalo se na ně příliš mnoho lidí. Dívali se na ni.

To nebylo dobré.

„Co to děláš?“ oslovila toho kluka. „Polož ji.“

Usmál se ještě trpělivěji a Nově poskočilo srdce. Nejenže měl jeden z těch nenucených úsměvů, z nichž jiné holky padají do mdlob, ale taky na něm bylo něco znepokojivě povědomého. Okamžitě začala přemítat nad tím, odkud ho zná a jestli pro ni představuje hrozbu.

„Fajn, Mini-Magpie,“ řekl lehce blahosklonně, „dávám ti přesně tři vteřiny. Pak pošlu žádost, aby ti udělili podmíneč-

ný trest. Když o tom tak přemýšlím, údržbářům by se pomoc rozhodně hodila...“

Straka zafuněla a přestala se prát. Začala jí padat maska a skoro jí sklouzla z čela. „Nenávidím tě,“ zavrčela a sáhla si do kapsy. Pak natáhla ruku k Nově, která nejspíš nastavila tu svoji.

Do dlaně jí spadl náramek – její náramek.

Nova si zkontrolovala zápěstí. V místě, kde náramek celé roky nosila, se bělala tenká linka.

V uchu jí zachrastil Ingridin hlas. „Co se to tam děje, Nightmare?“

Nova neodpovídala. Sevřela náramek v pěsti a probodla dívku očima. Ta její pohled opětovala.

Cizinec s pokládáním své kořisti nedělal žádné cavyky a v podstatě ji na chodník upustil, ale dívka se převalila na bok, jako by se nechumelilo, a než se Nova nadála, vyskočila zpátky na nohy.

„Nenahlásím to,“ řekl chlapec, „protože se v budoucnu polepšíš. Je to tak, Magpie?“

Straka na něj znechuceně pohlédla. „Nejsi můj táta, Sketchi,“ odsekla, načež se otočila a zmizela za nejbližším rohem.

Nova na chlapce zamžourala. „Je ti jasné, že okrade někoho dalšího?“

Do ucha jí zabzučel Ingridin hlas. „Nightmare, s kým to mluvíš? Kdo koho okrade?“

„...jen doufat, že se nad sebou zamyslí,“ říkal ten kluk. Na moment se jí podíval do očí a pak pohledem zalétl k její zaťaté pěsti. „Potřebuješ pomoc?“

Sevřela prsty ještě víc. „S čím? S tím náramkem?“

Kývl, a než si Nova uvědomila, co dělá, vzal ji za ruku a rozvřel jí prsty jeden po druhém. Tím ji tak zaskočil, že se mu povedlo vypáčit jí náramek z dlaně dřív, než ji napadlo ho zastavit. „Když jsem byl malý,“ řekl a uchopil měděně zbar-

vený filigrán, „máma mě vždycky prosila, abych jí pomohl...“
Odmíchl se. „A já. Rozbilo se zapínání.“

Nova, která celou dobu obezřetně zkoumala jeho obličej, pohlédla na svůj náramek. Vzápětí ucítila hněvivé bodnutí.
„Ten spratek!“

„Novo?“ V přenašeči zapraskal Ingridin hlas. „Odhali tě?“
Nova si jí stále nevšímala.

„Neboj,“ řekl chlapec. „Dokážu to spravit.“

„Spravit?“ Zkusila mu náramek vytrhnout, ale rychle rukou uhnul. „Ty to nechápeš. Ten náramek není... je to...“

„Věř mi,“ řekl. Ze zadní kapsy u kalhot vytáhl tenký černý zvýrazňovač. „Tohle zápěstí, vidíš?“ Omotal jí náramek kolem ruky a Nova znova strnula. Ten nezvyklý, nečekaný dotek ji zaskočil.

Chytil náramek, zuby odvíčkoval fix a sklonil se nad jejím zápěstím. Začal jí kreslit na kůži, přesně v mezeře mezi dvěma konci rozbitého šperku. Nova kresbu sledovala: byly to dvě malé čárky spojující filigrán a mezi nimi křehká spona. Na to, že použil zvýrazňovač, byla překvapivě zdobná a propracovaná. K náramku se dokonale hodila.

Když skončil, zavřel fix stejně, jako ho otevřel, a přitáhl si její zápěstí k obličejí. Jemně foukl a jí z toho nepatrného vydechnutí naskočila husí kůže.

Kresba ožila; vyvstala jí z kůže a přijala pevný tvar. Čárky splynuly s konci náramku a Nova nedokázala poznat, kde končí skutečný šperk a kde začíná falešné zapínání.

Ne, tak to úplně nebylo. Při bližším zkoumání viděla, že spona nemá tu stejnou měděně zlatou barvu, ale růžovější podtón, a dokonce i jemný náznak modré v místě, kde jí původní kresba přetínala žílu.

„Co ten kámen?“ zeptal se chlapec. Otočil jí ruku a zvýrazňovačem poklepal na prázdný důlek, v němž kdysi býval drahokam.

„Ten už chyběl,“ zakoktala Nova.

„Mám ti nakreslit nový?“

„Ne,“ řekla a vytrhla se mu. Zvedla oči právě včas na to, aby viděla, jak se mu tváří mihlo překvapení, a tak rychle dodala: „Ne, děkuju.“

Zdálo se, že bude naléhat, ale nakonec se jen pousmál. „Dobře,“ řekl a zastrčil zvyrazňovač zase do kapsy.

Nova otáčela ruku sem a tam. Spona držela na svém místě.

Do chlapcova úsměvu se vloudil náznak pýchy.

Zjevně byl Výjimečný. Ale taky...

„Renegát?“ zeptala se a ani se nesnažila skrýt překvapení.

„Renegát?“ vykřikla Ingrid. „S kým to tam mluvíš, Novo? Proč nejší...“

Přehlušilo ji hulákání a tleskání přihlížejícího davu. Z přehlídkového vozu, jenž právě dorazil na scénu, vylétly rachejtly, které explodovaly a zazářily v souladu s výskáním diváků na ulici.

„Vypadá to, že dorazily hlavní hvězdy,“ řekl chlapec jaksi nezaujatě a ohlédl se přes rameno k slavnostním vozidlům.

V přenašeči zapraskal Phobiův hlas. „Západní pozice, Nightmare. Západní pozice.“

Novu naplnilo ztracené odhodlání. „Rozumím.“

Chlapec se na ni podíval a mírně se zamračil. U kořene nosu nad obroučky brýlí se mu objevila tenká vráska. „Jmenuju se Adrian,“ řekl jako by mimochodem.

Ustoupila od něj. „Musím jít.“ Otočila se a začala se prodírat skupinou renegátských příznivců oděných v pestrobarevných kostýmech.

„Renegátské zkoušky už příští týden!“ zvolal jeden z nich a do ruky jí vrazil list papíru. „Přístupné veřejnosti! Všichni vítání!“

Nova zmačkala leták, a aniž by na něj pohlédla, strčila si ho do kapsy. Slyšela, jak za ní chlapec volá: „Nemáš zač!“

Neohlédla se.

„Cíl právě míjí Altcorp,“ řekl Phobia, zatímco Nova zmizela ve stínech postranní uličky. „Jak jsi na tom, Nightmare?“

Nova se přesvědčila, že je sama, a pak zvedla víko kontejneru a vytáhla se na jeho okraj. Přivítala ji sportovní taška ležící na horní vrstvě odpadků.

„Jen si beru věci,“ řekla a popadla svou brašnu. Seskočila zpátky na zem. Víko kontejneru se s třísknutím zavřelo. „Za dvě minuty jsem na střeše.“

„Buď tam za minutu,“ řekl Phobia. „Máš na mušce superhrdinu.“

KAPITOLA DVĚ

NOVA SI HODILA TAŠKU NA RAMENO A SÁHLA PO JEDNOM

z lan, které v uličce předešlé noci umístila. Omotala si ho kolem paže a rozvázala námořnický uzel, jenž ho poutal k chodníku.

Závaží na opačném konci se sesunulo na zem a protáhlo lano kladkou upevněnou na střeše. Nova s trhnutím vylétla vzhůru. Jak tak provaz drhl o betonovou zeď přilehlé budovy, pevně se držela.

Druhá várka závaží s rámusem spadla do uličky.

Lano sebou šklublo. Nova se zastavila kousek od vrcholu kladky a zůstala viset ve vzduchu šest pater nad zemí. Hodila tašku na střechu, zapřela se o římsu a vytáhla se nahoru. Sedla si na bobek a začala se přehrabovat v tašce. Vzápětí z ní vytáhla kostým, který navrhla s pomocí Queen Bee. Kolem boků si ovinula opasek s výzbrojí vybavený speciálními kapsami a háčky, k nimž mohla připnout všechny své oblíbené vynálezy. Pak vydolovala přiléhavou černou bundu s kapucí – byla nepromokavá a ohnivzdorná, a přesto dost lehká na to, aby umožňovala snadný pohyb. Zapnula si ji až ke krku, rukávy si popotáhla až k prstům a pak si nasa-

dila kapuci s lemem vybaveným závažími, která ji udržela na místě.

Jako poslední přišla na řadu maska. Tvrdá kovová slupka přesně opisující kořen jejího nosu mizela za vysokým límcem bundy a zakrývala dolní polovinu obličeje.

Když byla přeměna dokonána, Nova se sehnula a z tašky vytáhla pušku s jedinou otrávenou šipkou.

„Kde jsi, Nightmare?“ V uchu jí zapraskal Phobiův hlas.

„Jsem tady. Skoro na místě.“ Přiblížila se k okraji budovy a pohlédla na bujaré oslavy pod sebou. Tady nahoře se zdály tišší, klidnější – jásání davu přehlušilo kvílení větru a hukot střešních větráků. Ulice se topila v barvách a rozprášených konfetách, zaplavovaly ji balonky a kostýmy, smích, hudba a jásot.

Nova vložila šipku do komory pušky.

S tím plánem přišla Ingrid a jeho genialita spočívala v jednoduchosti. Když se s ním svěřila skupině, Winstona rozložilo, že v něm nehraje žádnou roli, ale Phobia moudře poznamenal, že Winston, většině lidí známý pod jménem Puppeteer, nic jednoduše udělat nedokáže.

A tak teď byli v terénu jen tři. Ostatní nepotřebovali. Nova měla jednu šipku, kterou jí vyrobil Leroy Flinn, jejich odborník na jedy. Víc nebylo třeba. Pokud mine, druhou šanci nedostane.

Ale ona se trefí.

Zabije Kapitána.

Jakmile ho šipka zasáhne, vyrazí Ingrid neboli Detonator ze skrýše a vrhne na vozidlo Rady tolik svých proslavených bomb z atmosférických plynů, kolik zvládne. Phobia se zaměří na Thunderbird, která má ve zvyku vznést se při bitvě do vzduchu, takže získá nespravedlivou výhodu. Doslechli se, že Thunderbird má smrtelný strach z hadů, což byla jedna z Phobiových specialit. Vsadili na to, že se zvěsti zakládají

na pravdě. Přinejhorším ji vyděsí natolik, že ji Ingrid nebo Nova stačí zneškodnit. A v nejlepším případě Thunderbird při letu skolí infarkt.

To bylo celé. Velkou Radu, pět původních Renegátů, zneškodní jedním útokem.

Nejdřív však Nova musela pokořit domnělou neporazitelnost Kapitána Chromia.

„Poslyš... Nightmare?“

„Jsem *tady*, Detonator. Jenom klid.“

„Jo, vidím tě. Ale nechtěl tě mít Phobia náhodou na západní pozici?“

Nova ztuhla. Mrkla na střechu za sebou a pak přes mezeru, která ji dělila od budovy na druhé straně ulice, kde čekalo nepoužité její druhé zatížené lano. Zamžourala do poledního slunce a zaklela.

V uchu zaslechla Phobiovo zavrčení. „Neříkejte mi, že je na špatné budově.“

„Vyhodili mě z konceptu,“ procedila skrz zaťaté zuby.

Phobia si ztěžka povzdechl. „A my jsme právě vyhodili oknem týdny plánování.“

„Odtamtud cíl trefit nemůže?“ zeptala se Detonator.

Po krátké odmlce Phobia řekl: „Má šanci dostat Tsunami nebo Blacklighta, ale ne Kapitána. Trasa přehlídky je stočí stranou dřív, než kolem ní projedou. Může zabít jednoho člena Rady. S ostatními se vypořádáme později.“

„Naší prioritou byl Kapitán,“ odvětila Ingrid suše. „Celá mise byla o tom, že zabijeme *Kapitána*.“

„Jeden mrtvý Renegát je lepší než žádný.“

„To nic nemění na tom, že mise selže.“

Nova si olízla rty a pohlédla k opačné straně střechy. V duchu propočítávala vzdálenost obou budov. „Všichni se uklidněte. Dostanu se na druhou stranu. Phobie, kolik mám času?“

„Ne dost,“ ozval se povzdech.

„Kolik?“

„Deset sekund, než budeš mít vozidlo v primárním střelném poli. Pak možná pětáctyřicet vteřin na to vystřelit.“

Nova zvedla těžkou brašnu a s heknutím ji přehodila přes mezeru mezi střechami. S žuchnutím přistála na druhé straně.

V přenašeči zapraskal Phobiův hlas. „To je šílenství.“

„Ať to zkusí,“ řekla Ingrid. „Jestli spadne, může si za to sama.“

„Nespadnu,“ zamumlala Nova. Hodila si pušku na rameno a z háčku na opasku sňala rukavice. Rychle si je natáhla, zaklapla přezky, aby si je upevnila na ruku, a pak zabořila palce do tlačítek na zápěstí. Černou látkou projel elektrický výboj, který jí v dlaních a konečcích prstů utvořil podtlakové přísavky.

Znovu odhadla vzdálenost. Zacouvala na opačný konec střechy. Nadechla se.

A vyrazila.

Její boty duněly o dláždění. Kolem uší jí hvízdal vítr, strhl jí kapuci z čela. Pravou nohou udeřila o zem a odrazila se.

Břichem narazila do římsy cihlové zdi na opačné straně uličky. Tělem jí projela ostrá bolest. Zasténala a přitiskla dlaně na beton, aby se zachytila dřív, než začne klouzat.

Ingrid zavýskla.

Phobia neřekl ani slovo, dokud se Nova nevytáhla na východní střechu. Pak zamumlal: „Čtyři vteřiny a uvidíš cíl.“

Nova vypnula podtlak v rukavicích a přísavky zapluly zpátky do látky. Stáhla si kapuci do čela. Strhla si pušku z ramene, spěšně prošla kolem služebního výtahu a zastavila se na samém okraji střechy. V žilách jí tepala krev. Vozidlo Rady ještě neviděla, ale podle rostoucího nadšení davu někde hluboko pod ní muselo být blízko.

Nevšímalala si pulzující bolesti v místě, kde břichem vrazila do zdi, ale zaklekla a hlaveň pušky zapřela o střešní římsu. Zkontrolovala, že je šipka na svém místě. „Připravená.“

„Dobrá práce, Nightmare,“ řekla Detonator.

„Ještě nic neudělala,“ ucedil Phobia.

„Já vím, ale není to fajn, mít zase v týmu střelce?“

„Zatím nic nesestřelila.“

„Co kdybyste oba zmlkli?“ zavrčela Nova, která si mezi tím stáhla rukavice a strčila si je zpátky za opasek.

Konečně se pod ní objevilo vozidlo Rady – obrovská patrová konstrukce s pěti podstavci, které čnely z temného bouřkového mraku. Byl to doslova a do písmene oblak plný hromu a blesků, jako by se Renegáti považovali za bohy nebo něco podobného.

Nova by se tomu vůbec nedivila.

Na prvním podstavci stála Thunderbird, nezaměnitelná Tamaya Raeová, a její ohromná křídla vrhala stín přes celý přehlídkový vůz. Dlouhé černé vlasy jí cuchal vítr, takže připomínala hrdého maskota umístěného na lodní přídi. Občas seslala blesk nebo dva, aby znovu roznítla skomírající mrak u svých nohou.

Blacklight na druhém podstavci se nenechal zahanbit. Do vzduchu posílal salvy ohňostroje a stroboskopické světlo a dav hned pištěl a lapal po dechu. Evander Wade s rudou bradkou a nakrouceným knírem Nově vždycky připomínal přerostlého lepríkona spíš než superhrdinu, ale podle všeho měl oddanou základnu fanoušků, jak ostatně potvrzovalo i nadšené ječení.

Kasumi Hasegawa na pódiu nad ním jako by ani nevěděla, že se účastní přehlídky. Taková byla Tsunami vždycky – ztracená ve svém vlastním světě, chladná, s tajemným úsměvem na rtech. Stála tam s rozpřaženýma rukama, téměř nehybná,

a kolem ní jako kouzelná stuha tančil proud vody, v němž se hemžily ryby. Stříkal a pěníl a plný pestrobarevných skalár se točil a svíjel všemi směry.

Čtvrtý podstavec byl na první pohled prázdný, což znamenalo, že na něm stojí Simon Westwood. A taky že ano. Okolní vzduch se zatetelil a vzápětí se ukázal Dread Warden pózující jako Rodinův Myslitel. O vteřinu později zmizel, ale hned se zase objevil ve stojce, kterou ještě vylepšil, když schoval levou ruku za zády a balancoval na jedné paži. Chvilu na to opět zmizel. Dav zaburácel smíchy, když se objevil nikoli na svém podstavci, ale na pátém a nejvyšším pódiu vozu, kde Kapitánovi prsty vytvořil oslí uši.

Ti dva byli jako den a noc. Simon Westwood měl olivově hnědou kůži, krátce zastřižené vousy a tmavé vlnité vlasy, kdežto Hugh Everhart, milovaný Kapitán tohoto města, byl se zlatými vlasy a dolíčky ve tvářích zosobněním klukovského šarmu.

Kapitán Chromium protočil panenky, ohlédl se přes rameno a mrkl na Dreda Wardena. Vyměnili si až nesnesitelně zamilovaný pohled.

Nova byla příliš mladá na to, aby zaznamenala, zda někdejší oznámení toho, že se do sebe dva původní Renegáti zamilovali, vyvolalo nějaký šok či pobouření, nebo jestli k němu vůbec došlo. Možná se prostě měli rádi od samého začátku. Svět měl tou dobou dost svých starostí, aby si s něčím takovým dělal vrásky, a dnes byli Kapitán Chromium a Dread Warden v podstatě miláčky celé zeměkoule. Bulvár v jednom kuse debatoval o tom, jestli adoptují další dítě, opustí Radu a odstěhují se někam do tropů, nebo jestli je nakonec rozdělí nějaké temné tajemství z jejich minulosti.

Podle šířky jejich úsměvů Nova pochybovala o tom, že se nepříznivé zvěsti zakládají na pravdě, a vzteky zařala zuby.

Proč mají zrovna oni shrábnout všechno štěstí?

Zaujala pozici a vypočítala vzdálenost a úhel. Cítila, jak se jí puška zahřívá v ruce.

Dread Warden znovu zmizel a vrátil se na svůj podstavec. Kapitán zůstal sám – zbožňovaný král před svými poddanými. Nova ho znala stejně jako svou vlastní tvář. Kudrnaté plavé vlasy mu padaly do čela. Modré nárameníky rozšiřovaly už tak svalnatý hrudník. Podmanivý úsměv zářil zuby tak bílými, že se blyštily na slunci.

Jásání davu přešlo v ohlušující bouři a Kapitán sáhl ke stojanu po svém boku. Prsty pevně sevřel dlouhé kovové kopí a zvedl ho nad hlavu. Přesně v tom okamžiku vybuchla jedna z Blacklightových pestrých rachejtlí a oděla vozidlo do měděně zlatavých tónů.

Nově se stáhl žaludek.

„Je to...?“

„Nemysli na to,“ řekl Phobia.

„Nemysli na co?“ chtěla vědět Ingrid.

Nova polkla. V krku měla knedlík. Nedokázala odpovědět.

Kapitán Chromium, milovaný superhrdina a zbožňovaný Renegát, měl na vrcholu kopí nabodnutou helmu Ace Anarchisty. Hrot kdysi projel lebkou a prorazil bronzovou hmotu, kterou ze vzduchu konečky prstů upředl její otec, léta před tím, než se Nova narodila.

V přenašeči znovu zapraskal Ingridin hlas. „Ach...“ pronesla chápavě, když konečně uviděla přehlídkový vůz. Nova ji stěží vnímala.

Zase jí bylo šest. Byla vyděšená. Zdrčená. Upřeně hleděla do očí za tou helmou a vrhla se mu do náručí.

Renegáti nepřišli, ale on ano. Možná příliš pozdě na to, aby zachránil její rodinu, ale nakonec přece. Zachránil ji.

„Řekl jsem, že na to nemáš myslet,“ zavrčel Phobia.

Nova se narovнала. „Nemyslím.“

Phobia nic neřekl, ale v hrobovém tichu jako by slyšela jeho povýšený hlas.

„To je v pořádku, Nightmare,“ ozvala se Detonator. „Děláme to přece pro Ace, ne? Použij svůj hněv. Použij ho, abys ho pomstila.“

Nova neodpověděla. Svět kolem ní se zastavil. Byl klidný a pokojný. Černobílý.

Pohlédla dalekohledem, seřídila mířidla.

Musí ho trefit do oka. Kdekoliv jinde na těle by se šípka odrazila od chromové vrstvy pod jeho kůží a jed by mu nepronikl do tkáně.

Musí mířit přesně.

A taky to udělá.

Na tuhle chvíli se připravovala léta.

Použij svůj hněv.

Nedělala to jen proto, aby pomstila Ace, i když už to samo o sobě by nejspíš stačilo. Mstila se i za svou rodinu, kterou mohla Rada zachránit, ale neudělala to.

Taky chtěla oživit Aceovu vizi. Jeho sen o svobodě pro všechny Výjimečné, nejen ty, kteří byli ochotní podlézat samozvané Radě a jejím autokratickým zákonům.

Prst na spoušti držela i proto, že Rada selhala. Nebyla schopná se o lidi postarat, ale nikdo neměl dost odvahy vyslovit to nahlas.

Společnosti bude líp bez ní.

Ulice pod ní jako by ztichla, zahalená odhodlaným bušením v její hlavě. Zaostřila na Kapitánovo oko. Bylo jasně modré, v koutcích se mu s každým úsměvem objevily jemné vějířky vrásek. Už nebyl mladý, jako když poprvé vytvořil společenství Renegátů. Členové Rady stárli a předávali svůj odkaz nové generaci.

„Stiskni ji,“ zašeptala si. *Nádech*. Cítila spoušť na prstu.

Stárli, ale pořád měli všechnu moc. Veškerou kontrolu.

Možná ještě víc než na začátku, když po nocích slídili v ulicích a hledali zločince a padouchy.

Víc, než když sebral bronzovou helmu jejímu právoplatnému majiteli.

Výdech.

„Stiskni spoušť, Novo.“

Renegáti přijdou.

Nova sebou šklubla.

„Co se děje?“ sykla Detonator.

„Nic.“ Nova si olízla rty. Znovu seřídila mířidla. Vůz pomalu zahýbal za roh. Kapitán jí brzy zmizí z dohledu. Odvrátí se od ní, aby svým kouzelným úsměvem obdařil nadšené příznivce v další ulici.

Teď měla tu nejlepší příležitost ho zabít. Zbytek Rady ho bude mít podobný osud.

A zatímco se jí Renegáti budou všemožně snažit nahradit, k moci se znovu dostanou Anarchisté. Tentokrát se do toho nevmísí bandy zločinců a oni lidem tohoto města ukážou, co znamená anarchie. Skutečná svoboda. Skutečná nezávislost. Pro všechny.

Musí jenom stisknout spoušť.

Koutkem oka zahlédla nějaký hmyz. Odehnala ho.

Znovu našla svůj cíl.

Kapitán se pohnul, pootočil hlavu jejím směrem.

Lepší příležitost nedostane.

Začala mačkat spoušť.

Něco jí přistálo na pušce. Zvedla oči a zaostřila na zlatočerného motýla, který se jí usadil na hlavni. Pomalu otvíral a zavíral křídla.

Nova pohlédla k obloze.

Na nebi vířilo hejno monarchů stěhovavých – stovky, možná tisíce jasných třepotajících se křídel, která jí nad hlavou vytvořila mrak.

„Máme společnost.“

Vteřina ticha a potom: „Renegáti?“

Neodpověděla. Průvod zahýbal za roh. Pět vteřin, možná méně.

Nova našla Kapitána v dalekohledu. Viděla jeho dokonalé vlasy, dokonalý úsměv, dokonalé modré oči...

Do vzduchu se vznesla spousta balonků a na chvíli jí zahradila výhled. Každý měl na sobě známé renegátské R.

Čekala, úplně nehybná, a po krku jí stékaly kapky potu.

Balonky byly pryč.

Kapitán Chromium zvedl hlavu. Stačilo jen málo a podíval by se *přímo na ni*.

Vystřelila.

Kapitán se pohnul, jen o vlásek.

Šipka ho zasáhla do spánku. Její šipka se odlomila.

Kapitán Chromium sebou trhl a okamžitě zpozorněl. Pohledem těkal po střeších a zároveň pokynul ostatním. Nova ze sebe vychrlila vodopád kleteb a bleskově se skrčila za římsu.

Vtom jí kolem hlavy prosvíštěl červený hák připevněný na tenkém drátu. Omotal její pušku a vytrhl jí ji z ruky.

Nova vyskočila na nohy.

Na kraji střechy stála bleďá dívka s tváří posetou pihami. V jedné ruce držela Novinu zbraň, v druhé velký kovový hák. Na sobě měla renegátskou uniformu – šedou elastickou kombinézu s červeným lemováním a malinkým R vyšitým těsně nad srdcem. Její vlasy stažené do rozježeného culíku byly směsicí zářivě bílé a tmavě černé.

Za zády jí vířili motýli, kteří připomínali větrnou smršť. Jejich křídla splynula v jedinou šmouhu a nakonec přešla v tělo druhé dívky ve stejné šedé uniformě s tváří rámovanou dlouhými blondatými dredy.

Red Assassin a Monarch.

Nova se s nimi už setkala – tehdy se jí pokusily zabránit ve vyloupení jedné malé lékárny, kam se vkradla, aby sehnala zásoby pro Leroye. Tenkrát jich ale bylo víc.

Nadzvedla obočí. „Kde máte ostatní? Vysedávají na pivní zahrádce?“

Jen to dořekla, uslyšela cinknutí a železná mříž služebního výtahu se se zaskřípěním otevřela.

Z kabiny vystoupil třetí Renegát – chlapec se světle hnědou kůží a hustými tmavými vlasy. Mírně kulhal, chodil o holi a všude ho následovala tenká chapadélka kouře.

Smokescreen.

Nova povytáhla koutek úst. „To už je lepší.“

V uchu jí zapraskal hlas Detonator. „Co se tam nahoře děje?“

Nova si jí nevšímala.

„Nightmare,“ sklonil Smokescreen lehce na pozdrav hlavu. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Budeš si přát, aby to bylo děle.“ Nova si sáhla k opasku a odepjala z něj dvě vrhací hvězdice s infračerveným naváděním, což byl vynález, na němž pracovala celé léto.

Obě mrštila po Red Assassin, protože věděla, jak nebezpečná dovede být. S tím jejím hákem nebylo radno si zahrávat. Red uhnula stranou a Monarch se znovu proměnila v hejno motýlů.

Blesk z černého kouře udeřil Novu do obličeje a oslepil ji. Zavravorala.

„Nightmare, ohlas se,“ naléhala Ingrid.

Nova zavrčela a sáhla k vysílačce za uchem, aby ji umlčela.

Oči měla v jednom ohni, ale donutila se je otevřít. Zahlédla žlutou šmouhu a v příštím okamžiku u ní byla Monarch. Do boku jí vrazilo koleno. Úder byl tak silný, že Nova upadla na tvrdý povrch a několikrát se přetočila, než využila rychlost,

kterou při pádu nabrala, a vyskočila zpátky na nohy. Potlačila ostrou bolest v žebrech a zamrkala, aby rozehnala slzy, jež se jí nahromadily v očích.

Něco se jí zaháklo pod bradou a zatlačilo jí na krk. Smokescreenova hůl. S trhnutím si ji přitáhl k sobě. Nebyl moc velký, ale když přitiskl obličej k její kapuci, jeho ruce byly jako ze železa. „Tvý padoušský dny jsou sečtený, Nightmare.“

Odfrkla si. „Zjevně jsi přečetl moc komiksů.“

„A ty si zjevně myslíš, že je na tom něco špatného,“ odsekl.

Šátřala kolem po jeho rukou, jimiž svíral konce hole, ale rukavice jeho obleku se překrývaly s rukávy a neodhalovaly ani centimetr holé kůže.

Smokescreen zesílil stisk. „Jedeš v tom sama?“

Red Assassin mezitím chytila řetězem jednu z vrhacích hvězdic a mrštila jí na ventilátor. Ozvalo se tupé kovové zazvonění a větrák se zastavil. Druhá hvězdice opsala jako bumerang křivku uličky a vracela se zpátky. Red uchopila svůj hák s rubínovým hrotem, vrhla ho vpřed a přišpendlila hvězdu k betonu dřív, než se mohla znovu vznést do vzduchu.

Potom řetěz s trhnutím uvolnila a otočila se k Nově a Smokescreenovi. Pomalu ho jako laso roztočila nad hlavou.

Nova se zamračila. Tolik námahy a všechno to bylo k ničemu.

Monarch na sebe mezitím vzala lidskou podobu a stála teď opodál s rukama založenýma na prsou. „Smokescreen se tě na něco ptal.“

„Pardon,“ odsekla Nova. „Ale zrovna jsem si představovala váš pohřeb.“

Popadla hůl, kterou ji držel, vrazila do něj boky a přehodila si ho přes hlavu. S těžkým zafuněním přistál na zádech.

Vytrhla mu hůl z rukou, udeřila Monarch zezadu do kolen, a tak jí podrazila nohy.

Red Assassin na ni vrhla svůj rubín. Řetěz jí obtočil kotník, strhl ji k zemi a táhl ji přes drsný povrch střechy. Nova šátrala po svém opasku a snažila se odepnout další hvězdičičku, ale než jí mohla uchopit, Red vytáhla malou dýku ze stejného rudého krystalu jako její hák a přitiskla Nově koleno na hrud. Hrot dýky jí namířila na krční tepnu.

„Pro koho pracuješ?“ zasyčela a zdůrazňovala přitom každé slovo.

Nova na krku ucítila ostrý rubín a pod maskou se usmála. „Pro tvou nejhorší noční můru.“ Vzápětí své sokyni vrazila prsty pod okraj boty a nahmatala její kotník. Okamžitě cítila, jak jí proudí Redina síla. Ostří se jí zakouslo do hrdla, ale pak Red Assassin zavřela oči a zhroutil se na zem.

Přes okraj střechy se převalila mlžná vlna. Nova mžourala kolem sebe, ale mlha zhoustla příliš na to, aby Smokecreena zahlédla. Posadila se, odmotala si řetěz z kotníku a popadla dýku. Byla lehčí než všechny nože, které kdy držela v ruce, a zdálo se, že jí vyřezali z jediného kusu rubínu, přestože věděla, že skutečný drahokam by byl mnohem těžší.

Ať už Red Assassin na svou zbraň použila jakýkoliv materiál, byl pěkně ostrý, a to bylo hlavní.

Jakmile byla znovu na nohou, Nova zaostříla pohled do kouře a hledala stopy Smokecreena nebo Monarch, jenže mlha jako by jí otupila smysly. Tady by pomohly infračervené brýle, napadlo ji. Na těch bude muset zapracovat.

Pak zahlédla jakési tmavé obrysy, v nichž vzápětí poznala svou brašnu. Naposledy se rozhlédla kolem sebe a pak vystřelila směrem k tašce a provlékla ruku uchy.

Vtom se jako by odnikud vynořila Monarch s blondátými dready vlajícími ve větru. Vedla úder Nově na hlavu. Nova se skrčila a ramenem jí vrazila do břicha. Když se Renegátka ohnula v pase, Nova sevřela ukořistěnou dýku a bodla vzhůru,

ale Monarch se vteřinu poté, co rubínový hrot pronikl kůží na jejím stehně, znovu rozpadla v mrak třepotavých křídel.

Kouř se pomalu rozptyloval. Nova zahlédla na vedlejší budově vratké požární schodiště. Strčila si dýku za opasek, tryskem se rozběhla k okraji střechy a skočila. Zachytila se zábradlí a vytáhla se na železné schody. Ty se pod ní trásly a vydávaly pekelný lomoz.

Mlhu jako šlehnutí biče prořízl Smokescreenův hlas. „Monarch!“

Nova se na okamžik zastavila. Monarch se mezitím znovu objevila, ale vzápětí klesla na koleno a tiskla si ruku na ránu ve stehně. Šedá látka jejího obleku se barvila krví.

Nova si hodila brašnu na rameno a znovu se dala do běhu. Točité schody brala po dvou.

Konečně dosáhla střechy a vyrazila na její vzdálený konec. Byla zhruba v půlce, když se z ulice pod ní vznesla postava a vylétla dobrých dvacet stop nad okraj střechy. Nova se smykem zastavila, masku rozpálenou prudkým oddechováním.

Cizinec přistál na střeše s kovovým zaduněním.

Neměl na sobě klasickou renegátskou uniformu, ale šedé brnění, které mu chránilo ruce i nohy. Každý jeho sval přesně padl do záhybů kovové slupky, tvář měl schovanou pod helmou s tmavým hledím. Na hrudi měl sice vyznačené R, ale podobný renegátský oblek Nova nikdy neviděla.

Oči měl schované pod přilbou, ale přesto cítila, že ji sledují. O půl kroku ustoupila a prohlédla si ho od hlavy k patě. Nebylo vidět ani kousek holé kůže, jen tenké spáry mezi jednotlivými pláty brnění, které by mohly podlehnout tradičnějším útokům.

„Ty tu budeš nový,“ prohodila zlehka.

Naklonil hlavu. „Ale ne natolik, abych nevěděl, kdo jsi... Nightmare.“

Nova zalétla prsty ke svému opasku, i když nevěděla, jestli s ním nějaká její zbraň něco zmůže. „To mi má zalichotit?“

Než mohl odpovědět, od vysokých budov se odrazil pronikavý smích, který se vzápětí rozlehl po třídách a ulicích centrálního Galtonu. Byl to nepříjemný, ječivý... a až příliš povědomý zvuk.

Nova se ušklíbla. „Co tu dělá ten idiot?“

jen na ty nejmenší, nebo jim dává přednost, protože není nic děsivějšího než posedlé, běsnící děti.

„A mám tě!“ houkl Puppeteer na svou oběť.

Křik v ulicích sílil.

„Tvůj kamarád?“ zeptal se obrněnec.

Nova po něm střelila pohledem. „Ani ne.“

Puppeteer se znovu zasmál a cizinec zařal ruku v pěst. Nova mu to nezazlívala. Taky nepatřila k fanouškům Winstona Pratta, a to byla od svých šesti let technicky vzato na stejné lodi jako on.

Jediným pohybem si stáhla tašku na břicho a sáhla dovnitř pro pistoli s vystřelující sítí, kterou v jedenácti vyrobila z bazuky na hraní. Cizinec se k ní otočil přesně v okamžiku, kdy zbraň zvedla, stiskla spoušť a vyslala k němu pevná nylonová vlákna. Jejich osm konců se roztáhlo jako chapadla. Obrněnec překvapeně zavravoral a zvedl ruku, aby se bránil před klesající sítí.

Padl na koleno. Síť ho lapila a omotala mu ruce i nohy. Zmítal sebou ze strany na stranu, aby provazy uvolnil, ale s každým vypětím sil se jen víc a víc zaplétal.

„Ráda jsem tě poznala,“ řekla Nova, hodila bazuku zpátky do brašny a pak kolem něj proběhla. Rychle očima přelétla další střechu a pak se na ni ladným skokem přenesla.

„Ještě jsme neskončili.“

Ohlédla se. Cizinec stále klečel, ramena měl shrbená. Uchopil síť rukama v rukavicích a z konečků prstů mu vyrazil dým.

Nylonové provazy se vznítily. Síť pomalu černala, až nakonec několik vláken spadlo na zem a utvořilo hromádku popela.

Jakmile neznámý Renegát zničil dost sítě, protrhl v ní díru a vystoupil z doutnajících pout.

Došel k římse a pohlédl ze své výšky na Novu.

Ušklíbla se. Neudělal na ni žádný dojem. „Další ohnivý element. Jak staromilské. Není to zrovna dvakrát vzácná schopnost, ale klasika je klasika.“

Pokrčil se v kolenou, mírně se nahrbil a pak vystřelil vzhůru. Přenesl se přes ni širokým obloukem. Nova sledovala dráhu jeho letu, dokud nedopadl na střechu za jejími zády. I když přistál zlehka, budova se pod jeho vahou zachvěla.

Přestala se usmívat.

Ohnivý element se špičkovým antigravitačním oblekem... Nebo někdo výjimečný svou nadprůměrnou rychlostí a silou, kdo náhodou taky dokáže pálit věci... Anebo snad superhrdina s oběma schopnostmi? O takové kombinaci ještě neslyšela.

„Mně neutečeš, Nightmare,“ řekl. „Vezmu tě do vazby, kde se zodpovíš za svoje zločiny.“

„To zní kouzelně, ale na odpoledne už mám jiné plány.“

Zahalil je stín – zlatočerní motýlí pomalu utvářeli siluetu dívky.

Zatímco na sebe Monarch brala svou lidskou podobu, Nova mrkla do mezery mezi ní a cizincem. Byla v pasti.

A to se jí nelíbilo.

Monarch se na obrněnce zamračila. Ránu na stehně jí ošetřili provizorním obvazem z kusu šedé látky. „Co jsi zač?“

Cizinec chvíli mlčel, ale když promluvil, jeho hlas jako by zhrubl a dostal hlubší tón. Dotyčný se, zdá se, cítil být zosobněním spravedlnosti. „Já jsem Sentinel.“

Sentinel. Strážce.

Nova se zasmála. „To jako vážně?“

Sentinel k ní otočil hlavu a trochu rozšířil hrudník, i když si to možná jen představila.

„Tvůj kamarád?“ zeptala se Monarch a mrkla na ni.

Nova sevřela úchopy své tašky. „Já zas tak kamarádká nejsem. A kromě toho má na sobě vaše barvy.“

Monarch přimhouřila oči a zamžourala na písmeno R na jeho hrudi.

Nova ji nechala, ať se diví, a hodila po Sentinelovi brašnou. Vzápětí si sáhla za opasek a vytáhla uloupenou rubínovou dýku. Mířila Monarch na břicho, ale zasáhla jen vzduch, protože ta se mezitím znovu rozptýlila do hejna motýlů. Nova nespokojeně zavrčela a máchala nožem znovu a znovu... dokud se jí konečně nepodařilo přeseknout jediného motýla.

Vydechla a pohlédla na průsvitný kousek křídla, který ulpěl na ostří.

Vtom ji obemkly dvě silné ruce a přitiskly jí lokty k bokům. Jestli měl Smokescreen sílu, tenhle chlap byl jako ze železa.

Možná za to mohl ten oblek.

Nova zaťala zuby a zatlačila dozadu. Překvapeně vyjekl, ale nepustil ji, i když klouzal k okraji střechy.

Znovu do něj vrazila a bez váhání je oba poslala střemhlav dolů. Cizinec ji svíral ve svých železných pažích.

Chvilí letěli vzduchem a vzápětí se zaduněním, které jí otráslou každou kostí v těle, dopadli na střechu pod sebou. Něco pod nimi křuplo a roztříštilo se.

Navzdory palčivé bolesti se z něj převalila na bok a odsunula jeho ruce stranou. Potom se zhroutila na ratanovou rohož. Třásla se jako osika. Rozhlédla se kolem. Byli v malé střešní zahrádce, obklopeni proutěným nábytkem a rostlinami v květináčích, z nichž jeden rozbili na padrť. U zdi, z níž spadli, zurčela fontána.

Na okamžik zahlédla Puppeteerův balon, který plul nad ulicí. Okraje budov lemujících hlavní třídu barvilo rudé blikající světlo; Blacklight se možná snažil Winstona rozptýlit svými ohňostroji a paprsky a Thunderbird po něm vrhala blesky ve snaze sestřelit jeho balon nebo mu uštedřit elektrický šok. Možná obojí.

Motýli se mezitím vrátili a utvořili nad Novou temný mrak. Sentinel se převalil na bok a pokoušel se vstát.

„Hej, Sentineli!“ křikla Nova a pevně sevřela dýku.

Vzhlédl.

Vrazila mu nůž přesně do škvíry mezi prsním a ramenním plátem.

Sentinel vykřikl a prudce ji od sebe odstrčil. Pak se schoukl, jednou dlaní se opřel o zem; ta druhá mu zahořela oranžovým plamenem. Napřáhl se.

Nova se rychle sehnula a stáhla si kapuci do čela. Po zádech jí přeběhl ohnivý jazyk. Věděla, že vybavit uniformu dodatečnou ohnivzdornou vrstvou byl dobrý nápad.

Do uší ji udeřilo bolestivé zaúpění.

Zamžourala a zpoza kápě sledovala, jak oranžoví motýli víří vzduchem a znovu formují postavu Monarch. Plameny jich sežehly celý shluk a šupinky popela jako by se dívce vpálily do levého boku od žeber až po kyčel. Z její zčernalé uniformy se kouřilo a vzduch naplnil pach spáleného masa.

Na stěně budovy zarachotilo požární schodiště a vzápětí se objevil Smokescreen. Vylezl po žebříku, zahákl hůl za okraj střechy a vytáhl se nahoru. Těžce dýchal a tmavé vlasy se mu lepily na čelo, když pohledem přelétal bojiště. Nevěřicně rozšířil oči. „Monarch?“

Nově něco zazvonilo u nohou. Rubínová dýka s čepelí zbarvenou krví.

Nevěnovala svým protivníkům už ani pohled. Otočila se a znovu se dala do běhu. Vyskočila na zurčící kašnu a snažila se dostat zpátky na střechu, z níž spadla. Slyšela, jak za ní Sentinel nařizuje Smokescreenovi, ať pomůže Monarch, a ten se ho nevěřicně ptá: „Kdo sakra jsi?“

Kolem se mihl Puppeteerův proutěný koš.

„Chytej!“ vykřikla Nova.

Puppeteer mrkl jejím směrem, ale nijak se nenamáhal zachytit brašnu, kterou mu hodila do koše.

„Dobré odpoledne, maličká Nightmare,“ zazpíval Winston. „To je mi ale báječné překvapení. Jen jsem si trochu... vyletěl.“ Zvrátil hlavu nazad a zasmál se, takže se linky na jeho tváři, které připomínaly loutku, zdály ještě děsivější než dříve.

Ruce měl stále natažené nad ulicí pod sebou a s pomocí tenkých vlasců, které mu prýštily z prstů, si pohrával s bezmocnými dětmi. Nova letmo pohlédla dolů a zahlédla copaté děvče, které právě vši silou nakoplo do kotníku nějakého staršího šedovlasého pána... nejspíš svého dědečka.

Nova se ušklíbla a vylezla na římsu. „Hoď mi lano.“

Puppeteer zmlkl a upřel na ni bezcitné oči. „Někdo je za tebou.“

Drsná ruka jí popadla za předloktí a prudce jí trhla zpět. Hrdlo jí sevřely prsty, zvrátily ji dozadu a podržely ji na samém okraji, takže se skoro zřítila do ulice pod nimi.

„Pokusila ses zavraždit Kapitána Chromia,“ zavrčel Sentinel. „Proč? Na čí rozkaz? Co dalšího mají v plánu?“ Z hledí jeho přílby nešlo nic vyčíst, ale hlas se mu chvěl hněvem. Jeho rukavice jako by stále sálaly horoucím plamenem.

„Vy Renegáti tedy máte spoustu otázek,“ zasípala a před očima jí naskočily bílé skvrny.

Naklonil se k ní tak blízko, že hledím téměř zavadil o její masku. „A ty bys na ně měla začít rychle odpovídat.“

„Myslíš, že se leknu nafoukaného zelenáče v legračním brnění?“

Stisk na jejím krku o vlásek povolil. „Zelenáče?“

„To znamená amatér. Zjevně tuhle hru nehraješ moc dlouho.“

„Já vím, co...“ Popuzeně si odfrkl. „Nevím, jestli se mě bojíš, nebo ne, a je mi to celkem jedno, ale vsadím se, že ze smrti strach máš. Aspoň trochu, tak jako my všichni.“ Znovu jí za-

bořil prsty do hrdla a zatlačil ji dozadu. Bylo to jen pár centimetrů, ale Nova cítila, jak ztrácí rovnováhu, jak ji přitahuje gravitace...

Potlačila nutkání zalapat po dechu a uchechtla se, i když její smích připomínal spíš zachrčení. „Víš, co se říká... Kdo se ničeho nebojí, nemůže být statečný.“

Trhl sebou, jako by ho udeřila. V té chvíli se natáhla, rukama se zapřela o jeho hrudník a prsty vrazila do trhliny v látce, kterou předtím rozťal nůž. Byla horká a lepkavá krví, a to stačilo. Maso a tkáň a pod nimi tlukoucí srdce.

„Cos to...“

Její síla ho zasáhla do hrudi jako těžká palice.

Dech se mu zadrhl v hrdle, na chvíli ztuhl na místě. Prsty na jejím krku povolily. Nova vykřikla, popadla ho za předloktí, a jak tak vrávoral dozadu, posunula své těžiště směrem k němu. Ztěžka dopadl na zem a ona by byla přísahala, že slyšela, jak mu praští kosti.

Dívala se na něj a srdce jí bilo jako o závod. V žaludku stále cítila stejnou závrať jako ve chvíli, když si na zlomek vteřiny myslela, že spadne.

„*Nightmaare...*“

Promnula si zhmožděný krk a otočila se právě včas na to, aby zachytila třpytivé zlaté vlasce, které jí hodil Puppeteer. Nohy se jí třásly, ale sebrala poslední zbytky sil, obtočila si nitky kolem zápěstí a skočila. Houkala se nad ulicí, kde se lidé mezitím rozutekli do všech stran – jedno z přehlídkových vozidel najelo do kadeřnictví a všude panoval nevýslovný zmatek.

Vyšplhala nahoru, vytáhla se do proutěného koše a těžce dopadla na dno.

„Díky, Winstone,“ zalapala po dechu.

Neodpověděl. Už se zase soustředil na své loutky a jeho šílený smích přehlušil dokonce i burácení propanového hořáku nad jejich hlavou.

Jakmile popadla dech, uchopila okraj koše a donutila se vstát.

V ulici pod nimi zavládl chaos. Chodník se topil v záplavě Puppeteerových vlasců; některé stále obtáčely krky a nohy dětí, i když většinu loutek zatím odhodil, a ty teď zhroucené ležely u zdí. Spousta diváků se zranila, někteří zůstali na ulici, ruce a nohy rozhozené, jiní se pokoušeli odplazit se do bezpečí a nechávali při tom za sebou krvavou stopu. Winston stále ovládal čtyři děti. Kolem krku měly zlaté smyčky, pochodovaly vpřed jako malí vojáci, sbíraly opuštěné hudební nástroje a prohazovaly je výlohami, trhaly přehlídkové vozy na kusy a po členech Rady, kteří se je snažili zneškodnit tak, aby jim neublížili, házely pouliční občerstvení.

Dread Warden samozřejmě zmizel a Tsunami se zběsilé loutky pokoušela zachytit zpěněnou přílivovou vlnou, jenže očarovaným dětem bylo zjevně jedno, že se můžou utopit, a bezhlavě se vrhaly přímo proti vodní stěně.

Nova se v tom všem zmatku marně snažila najít Kapitána Chromia.

Nad hlavami všech se celou dobu rozléhal Winstonův kdávkavý smích. Z jeho rozjaření by jeden řekl, že jsou v cirkuse.

Nova si sáhla za ucho a zapnula svůj přenašeč. „Tady Nightmare. Detonator, Phobie, kde jste?“

Ve vysílačce zapraskal Phobiův hlas, suchý a bezvýrazný. „Kde jsi byla?“

Nova se ohlédla přes rameno a zaostřila pohled na střechu, od níž se pomalu vzdalovali, ale Renegáty ani Sentinelu už nezahlédla.

„Mám pár nových přátel,“ podotkla suše.

Nad městem se rozlehl hněvivý výkřik. Nova vzhlédla a uviděla Thunderbird, jejíž ohromná černá křídla zastínila blankytnou oblohu. Tvář měla staženou zlostí a v jedné ruce jí sršel bílý blesk.

Nova zaklela.

Winston se zahihňal. „Ahoj, ptáčku zpěváčku!“

Thunderbird zvedla volnou ruku a namířila dlaň k balonu. Vzduch zaburácel a tlaková vlna jej odhodila. Koš narazil do jedné z kancelářských budov. Nova se odrazila od jeho okraje a znovu dopadla na proutěné dno.

Winston se pomocí jedné ruky postavil. Zatáhl za zlaté vlasce, které mu tryskaly z prstů, čímž děti v ulicích donutil k nějaké další nekalosti.

„Ne, ne, ne,“ zachichotal se. „Bít druhé není pěkné. Měla by ses omluvit.“

„Hned ty děti propust', Puppeteere,“ zavrčela Thunderbird a zvedla blesk nad hlavu.

Nova otevřela brašnu a popadla síťovací pušku. Vydechla, vykoukla přes okraj koše, o nějž si opřela ruku, a vypálila.

Síť obemkla Thunderbird jako pavučina a ovinula jí levé křídlo. Překvapeně vykřikla. Jeden z provazů chytil od srščího blesku v její ruce a celá síť se záhy vznítla v elektrickém ohni.

Thunderbird zaječela.

A pak se zřítila z oblohy. Padala na ulici, na chodník...

Rovnou do pohotových paží Kapitána Chromia.

Postavil ji na zem a obrátil své modré oči k nebi. Teď už se neusmíval. Vůbec nevypadal jako imbecil se širokým úsměvem na směšně křiklavém přehlídkovém voze.

Jeho oči se zabodly do Noviných a ta ztěžka polkla.

„Co se tam dole děje, Detonator?“ zeptala se. „Hodila by se nám pomoc.“

„Puppeteer nebyl součástí operace,“ odpověděla Ingrid suše. „Chce jednat na vlastní pěst, tak si může i sám umřít.“

Dole na ulici Kapitán zvedl železné kopí, které předtím svíral v ruce. Nova sledovala, jak z něj jediným pohybem strhl Aceovu helmu a odhodil ji stranou. Přilba se kutálela a rachotila silnicí, až se zastavila na kanálovém poklopu.

„Teď už nejde jen o Puppeteera,“ nesouhlasila Nova. „Jsem tady nahoře s ním!“

„Hodně štěstí, Nightmare. Mise ukončena.“

V uchu jí naposledy slabě zapraskalo a pak vysílač ztichl.

Kapitán Chromium zvedl kopí nad hlavu, podržel ho jako oštěp a vrhl ho vzhůru.

I když byl balon vysoko ve vzduchu, kopí v letu ani jedinkrát nezakolísalo. Svištělo přímo na ni.

Nova se příkrčila.

Oštěp s ohlušujícím zazvoněním zasáhl ohřívač a přetal přívod propanu. Ven vyšlehly plameny – a vzápětí zhasly. Zbraň se odrazila od kovového pláště a s řinčením dopadla zpátky na chodník.

Účinek se dostavil okamžitě. Balon sice i nadále zrychloval, ale jeho výstup na oblohu se zpomalil.

Nova se rozhlédla kolem. S plně funkčním balonem by se dalším několika budovám snadno vyhnuli, ale teď pochybovala, že se jim to podaří. Bez ohřívače vzduchu začnou brzo klesat a pak ztroskotají – přímo do náruče Renegátů.

Winston naklonil hlavu a upřel jí pohled do očí. „A jéje.“

Nova ho opětovala... A začala přemýšlet.

Když balonu odlehčí, možná se jim podaří překlenout další blok. Získají náskok a utečou dřív, než je Renegáti doženou.

Podívala se na brašnu se svými zbraněmi a vynálezy. Všechno to úsilí. Všechna ta práce.

Winston soucitně zakňoural. „Někdy se musíme obětovat, mini-Anarchistko.“

Nova si povzdechla. „Máš úplnou pravdu.“

Chytila Winstona za kotníky a škusbla. Vyjekl, zašermoval rukama ve vzduchu a přepadl přes okraj koše.

Nova nečekala, až jeho vřeštění utichne, a postavila se, aby zkontrolovala ohřívač. Balon stěží překonal další střechnu a poskytl jí přesně tolik času na to, aby znovu upevnila pro-

panový přívod. Několikrát trhla zapalováním a plamen se konečně probral k životu.

Balon se vznesl k obloze.

S úlevou zasténala a odvážíla se pohlédnout dolů na ulici.

Puppeteer přistál na přehlídkovém vozidle. Kapitán Chromium ho popadl za klopý obleku a vytáhl ho ze záplavy květin a konfet.

Winston se nebránil. Celou dobu na ni upíral pohled a ve tváři měl stejně nepřítčný úsměv jako předtím.

Nova mu zamávala.

KAPITOLA ČTYŘI

KDYŽ SE ADRIAN PROBRAL, PŘIPADAL SI, JAKO BY MU VYCPALI

hlavu bavlínou. Zasténal a pokusil se převalit na bok, ale v tu chvíli si vzpomněl na to, že má na sobě pořád obrněný oblek. Tvrdý materiál se mu nemilosrdně zaryl do zad.

Bolelo ho celé tělo, ale nejhůř na tom bylo jeho rameno. Tepala v něm palčivá bolest, a když se ho dotknul, na prstech mu ulpěla lepkavá krev.

Pořád nemohl uvěřit tomu, že ho bodla. Nevěděl, proč ho to tak překvapilo, ale... Takhle Výjimeční zkrátka nebojovali. Používali supersily a další schopnosti, ale tohle byl obyčejný zákeřný útok.

To si musí zapamatovat. Nightmare se neřídí stejnými pravidly jako ostatní.

Jenže to koneckonců ani on. Už ne. Pravidlům dal vale v den, kdy se z něj stal Sentinel.

Konečně se dokázal posadit. Stále bylo světlo, ale obloha pomalu tmavla a střechu zalily stíny vrhané sousední budovou. Musel být v bezvědomí pět nebo šest hodin. Naštěstí ho omráčila tady nahoře, kde byla malá pravděpodobnost, že ho někdo najde. Sice bylo jasné, že ho tu nikdo nevyčtenichal, ale

představa toho, jak tu leží obnažený a zranitelný, mu byla velmi nepřijemná.

Obnažený, zranitelný a k ničemu.

Proč se ho Oscar nevydal hledat?

Ne, to byla hloupá otázka. Proč by to dělal? Oscar neměl ponětí, že se pod Sentinelovým brněním skrývá Adrian, a kromě toho... Danna se zranila, možná i Ruby. Kamarád teď měl mnohem důležitější věci na práci. Určitě zamířili přímo do Centrály. Nejspíš tam byli i teď.

Adrian se přesvědčil, že ho z okolních oken nikdo nesleduje, a pak strčil prst do středu svého hrudního plátu.

Brnění vydalo kovové zazvonění, zasyčelo a pak se složilo jako origami: vtáčelo se dovnitř kolem jeho údů, až nebylo větší než zmačkaná plechovka. Strčil si ho pod kůži na hrudní kosti a přetáhl ji tetováním zipu, kterým místo zhruba před měsícem zamaskoval.

Když si zapínal knoflíky u košile, jeho rameno zaúpělo na protest. Podíval se dolů. Košili protínala rána, a přestože tlakový oblek krvácení zjevně zpomalil, stačil mu jediný pohled, aby poznal, že ztratil spoustu krve. Košile jí byla z jedné strany úplně promáčená, místy skoro černá, jak se krev srazila. Zvažoval, jestli je tak malátný kvůli tomu, nebo proto, že ho z boje vyřadila Nightmare.

Možná obojí.

Pokusil se sloupnout látku z kůže a nadával u toho jako pohan. Nakonec proklel sám sebe a s trnutím si košili přetáhl přes hlavu.

Ta holka měla pár po domácíku vyrobených hraček a sílu, která fungovala jen skrz přímý kontakt. Jak ho mohla porazit?

Zašklebil se svým ubohým pokusům o to bránit svou hrdost. Co si to nalhával? Podcenil protivníka, u kterého se to nevyplácelo. Byla silná. Byla chytrá. A většina těch neuměle spíchnutých udělatek na něj popravdě řečeno udělala dojem.

Zavrtěl hlavou a začal se smát; nejdřív trpce, ale rychle se mu vrátil smysl pro humor, i když se bavil na vlastní účet.

A to chtěl být dalším velkým superhrdinou tohoto města!

„Příště,“ zašeptal si pro sebe. Slíbil si to.

Bude dál trénovat. Zlepší se. Dnes nebojoval naposledy.

Z kapsy u kalhot vytáhl zvyrazňovač, na betonový okraj střechy načrtl kohoutek a následně kresbu obohatil o třetí dimenzi. Otočil kohoutkem a ven vytryskla studená voda.

Čistou polovinu košile použil jako hadr a setřel ze sebe tolik krve, kolik dokázal. Jakmile zranění omyl, nevypadalo tak hrozně. Srdce mu bilo a ruka fungovala, jak měla, takže Nightmare nejspíš nezasáhla nic důležitého.

Když ránu pořádně prohlédl, přiložil si fix ke kůži a nakreslil několik stehů, které ji stáhly k sobě. Pak pero zavřel, strčil ho zpátky do kapsy, vypnul vodu a palcem si přešel po tetování na levém předloktí. Byla to ohnivá spirála vyvedená tmavým inkoustem, jejíž okraje matněly a splývaly s barvou jeho kůže.

Manipulace s ohněm. Možná to nebylo nic neobvyklého, ale mezi Výjimečnými šlo stále o jednu z nejžádanějších schopností. Díky ní, obrněnému obleku a pružinám, které si vytetoval do podrážek bot, věřil, že dokáže cokoli. Že každého zastaví.

Ale na Nightmare to vůbec neudělalo dojem.

A co víc. *Vysmála se mu.*

Zasténal, vyhrabal se na nohy a sebral odvahu podívat se do ulice, kterou to ráno zaplavila přehlídka. Oslavy nahradily rozmrzelé, nemluvné skupiny údržbářů, kteří zametali konfety, obaly od jídla a rozbité sklo, zničená přehlídková vozidla a nakradené zboží, které tam zůstalo po Puppeteerově útoku.

Nightmare na něj křikla, ať jí hodí lano. Takže táhli za jeden provaz? Byla Anarchistka?

Svým způsobem to dávalo smysl. Byli jedním z mála zločineckých gangů, které za posledních deset let nezmizely z povrchu světa, a Renegáty, především Radu, nenáviděli víc než kdokoliv jiný.

Právě proto na té střeše byla, ne? Šla po Radě. Šla po Kapitánovi.

Adrian si přitiskl brýle ke kořeni nosu. Na ulici pod ním právě zpod výletního autobusu vytahovali malou holčičku – nejspíš se tam schovávala celé odpoledne. Hystericky vzlykla a Adrian i z té výšky viděl, že má na krku zlatou smyčku. Přemýšlel, co ji asi tak Puppeteer donutil udělat.

Zaťal zuby.

Totožnost většiny Anarchistů nebyla poslední roky žádným tajemstvím. Winston Pratt. Ingrid Thompsonová. Honey Harperová. Leroy Flinn.

Ale *Nightmare*... Ta byla nová. Záhadná. A představovala hrozbu.

Když zavřel oči, viděl ji před sebou, sotva patrný záblesk jejích očí ve stínech tmavé kápě. Žádný výraz. Žádná lítost. Žádný *strach*, ani když pronášela ta slova – slova, která mu nedala spát a děsila ho už celé roky. Pořád si nebyl jistý, jestli si to nepředstavil. Možná byla jen součástí snu, který začal, když ho omráčila.

Kdo se ničeho nebojí, nemůže být statečný.

Roztřeseně vydechl. Nebyl to sen. Opravdu to řekla.

„*Nightmare*,“ zašeptal a bylo mu, jako by její jméno vyslovil úplně poprvé. Řekl ho a něco pro něj znamenalo. Už nebyla jen další z řady těch, které bylo třeba zastavit. Další pohroma, s níž se město muselo vypořádat. Teď byla někým, kdo mohl znát odpověď. „Kdo opravdu jsi?“

Když se Adrian vrátil do Centrály, jeho otupělost více méně vyprchala. Nakreslil si novou košili s dlouhými rukávy, které skryly jeho tetování, hrudník i rameno, v němž mu stále tepalo bolestí.

Protlačil se otočnými dveřmi u hlavního vchodu a stanul na podestě, která se otevírala do rozlehlé haly. Bylo to obrovské shromaždiště, jež neustále naplňovalo čilé hemžení, zvuk hovoru a dusot těžkých bot spěchajících přes velké červené R vetknuté do středu podlahy. Renegáti v šedočervených uniformách se míjeli s lékaři v bílých pláštích a mísili se s úředníky v nažehlených oblecích. Všichni přebíhali mezi různými odděleními, shlukovali se do skupin a hleděli na obrazovky rozesté po stěnách, které stále dokola přehrávaly Puppeterův útok.

Hugh a Simon si občas dělali legraci, že všechno začalo u Dread Wardena na gauči. Tenkrát to byli dva teenageři – kamarádili se už jako malí, oba měli nadpřirozené schopnosti a oběma se zajídalo, že městu vládnou Zločinci a Anarchisté. Až se jednoho večera rozhodli s tím něco udělat.

Jejich kousky byly stále odvážnější, získávaly si čím dál větší pozornost a postupně se ke skupině samozvaných strážců pořádku přidali čtyři další Výjimeční: Kasumi, Evander, Tamaya a Adrianova matka, Georgia Rawlesová. Jedinečná Lady Indomitable.

Jméno, pod nímž se zapsali do dějin, jim dal Evander. *Renegáti*. Podle toho, co Adrian věděl, tenkrát neměli žádné peníze, žádnou centrálu, žádný vliv. Jen hluboké odhodlání udělat ze světa lepší místo k životu. A o to se taky snažili, když přežívali na krabicových makaronech se sýrem, nosili levné, podomácku spíchnuté kostýmy a střídavě přespávali na pohovkách prožraných od molů.

Přestože původní Šestka byla i nadále považována za klíčovou skupinu, jež Renegáty založila, jejich řady se rychle

rozzrůstaly: k jejich věci se přidávali další a další začínající hrdinové, čím dál víc Výjimečných se odvažovalo bojovat proti Zločincům, kteří rozdělili svět vedví. Když jste se dnes rozhlédli po Centrále, stěží byste uvěřili tomu, že to všechno kdysi začalo u někoho na gauči. Že na začátku byli dva teenageři a touha změnit svět k lepšímu.

A teď tohle. Největší vládní a policejní budova na planetě, čítající osmdesát dva pater a osm podzemních podlaží.

Dobrá, většina z nich byla ve skutečnosti prázdná, ale Hugh se často zmiňoval o tom, že budou za přebytečný prostor ještě rádi, až bude třeba rozšířit řady. Věž původně postavili jako hlavní budovu nějaké mezinárodní banky nebo něčeho podobně nudného, ale teď obsahovala špičková technologická zařízení a stimulátory virtuální reality, v nichž mohli Renegáti v rámci několika různých situačních programů trénovat jak po stránce fyzické, tak psychické. Byla tu i plně vybavená zbrojnice, kde za neustále rostoucím počtem neproniknutelných ochran uchovávali zbraně – celé jedno podlaží fungovalo jako skladiště a úschovna artefaktů se supersílou. Na dalších dvou patrech byly sledovací systémy, které sloužily k monitorování města a vyšetřovací práci, dále neustále vytížená ústředna, vězeňské cely určené pro zločince z řad Výjimečných, kteří byli příliš nebezpeční na to, aby je umístili do běžných městských vězení, odpočívárny pro Renegáty, kteří zrovna nebyli ve službě, výzkumné laboratoře, plně vybavené nemocniční křídlo a konečně – jako zlatý hřeb celé té nádhery – Radní síň na nejvyšším podlaží, kde původní Pětka schvalovala zákony a vydávala nařízení s cílem upevnit společnost, kterou osvobodili ze spárů anarchie, a ubránit svět před dalším kolapsem.

Podle Rady muselo lidstvo kráčet jen a pouze vpřed, aby se co nejdál vzdálilo oněm strašlivým letům zločinu a chaosu, z nichž se jí podařilo zachránit, ale Adrian měl někdy pocit,

že základy řádu, který Renegáti nastolili, jsou mnohem vratší, než by se kdokoliv odvážil přiznat.

Napřímil se a sešel po velkém schodišti na hlavní podlaží. Odtud pokračoval kolem výtahů až k nemocničnímu křídlu. Několik obrazovek nad jeho hlavou ukazovalo záběry Nightmare, jak mává davu v ulicích z proutěného koše horkovzdušného balonu. Tvář jí halila kápe.

Adrian při pohledu na ni ucítil novou vlnu odhodlání. V duchu si znovu přebral tu chvíli, kdy ho bodla, navíc Rubyinou dýkou. Přestal se ovládat a nechal vyšlehnout plamen – mířil sice na Nightmare, ale zuřivost ho zaslepila, a tak nepřemýšlel o tom, kdo by mohl stát za ní.

Posmívala se mu, že je zelenáč, a měla pravdu. Byla to amatérská chyba.

Z výkřiku Monarch poznal, že ji těžce zranil. Nechal se unést, a i když by rád svalil vinu na Nightmare, nemohl. Plameny vyšlehly z jeho ruky – v důsledku síly, kterou důkladně neprověřil. Byl domýšlivý a bezohledný a Danna za to krutě zaplatila.

Když došel do nemocničního křídla, okny prvního pokoje zahlédl Tamayu Raeovou, čili Thunderbird. Seděla na kraji lůžka a jí ošetřovali jí jedno černé křídlo. Zdálo se, že je bez sebe hněvem, i když jediné, co zachytil, byla slova *Puppeteer, balon a mizerná rybářská síť!*

Dannu našel ve třetím pokoji. Ležela na boku a byla v bezvědomí. Zdravotníci z ní sundali většinu ohořelé uniformy, čímž odhalili mnohačetné popáleniny na jejím boku a levé paži. Na nose a ústech měla masku, která jí nejspíš plnila plíce elixírem – ten tělu bránil v tom, aby se v bezvědomí měnilo na motýly. K tomu mohlo docházet, když mozek přeplnul do akutní stresové reakce. Danna mu jednou vyprávěla, že se jí to jako malé často stávalo třeba při nočních můrách.

Noční můra. *Nightmare.*

Ach, ta ironie.

Adrian sklíčeně svěsil ramena. Během boje neměl čas zjišťovat, jak moc kamarádce ublížil, ale teď pocítil vinu plnou silou.

Byli tu i Oscar a Ruby, seděli na lavici v rohu. Ruby se hlavou opírala o Oscarovo rameno. Adrian si myslel, že spí, když vtom otevřela oči a malátně na něj pohlédla. Posadila se. Oscarovou tváří se mihlo zklamání, ale zmizelo tak rychle, až by Adrian přísahal, že se mu to jen zdálo.

„Aha. Pán se *konečně* uráčil ukázat,“ řekl Oscar. „Chlape, kdes byl?“

„Mrzí mě to,“ odpověděl Adrian upřímně. „Dostal jsem tvou zprávu o Nightmare a spěchal jsem za vámi, jenže se objevil Puppeteer, a tak jsem se snažil odvést skupinu dětí do bezpečí. To mě zdrželo. Byla jich snad stovka, asi školní výlet. Nedovedeš si představit ten chaos.“ Poškrábal si zraněné rameno. Překvapilo ho, jak snadno se mu lže. „Ale stejně, měl jsem tam být s vámi. Mrzí mě to. Je Danna...?“

Oscar si rozhořčeně odfrkl. „Při boji ji ošklivě popálili.“

Danna se trhaně nadechla. Jeden z přístrojů na stěně vedle postele chvíli pípal o něco rychleji, načež se znovu vrátil k poklidnému rytmu. Adrian přišel o něco blíž a přiměl se zvednout jeden ze studených obkladů přiložených na spáleniny. Donutil se pohlédnout na škodu, kterou způsobil.

Měla velké bolesti? Anebo její tělo okamžitě přešlo do šoku? Vrátil obklad na ránu a bezděky si promnul symbol plamene na předloktí. Tetování se zhojilo už před týdnem, ale teď mu připadalo, jako by oheň znovu ožil a propaloval mu kůži.

Otočil se k Oscarovi s Ruby. „Už tu byli zdravotníci?“

Oscar přikývl. „Jo. Prý bude v pořádku, ale bude to trvat. Je to s ní vážně nahnuté.“

„Bez Danny jsme jako slepí,“ zamumlal Adrian a poškrábal se na krku. „Na hřídce nám bude chybět.“

„Zvláštní ale je, že jí to neudělala Nightmare,“ řekla Ruby. „Za tohle“ – ukázala na kamarádku a prsty naznačila uvozovky – „může Sentinel.“

Zněla tak nenávistně, že sebou Adrian trhl. Špetička odhodlání, která ho nabádala k tomu, aby týmu přiznal, že s ním to odpoledne na střeše ve skutečnosti byl, se rychle vypařil.

„Kdo?“

„Uprostřed boje se objevil nějaký chlápek,“ vysvětlil Oscar. „Postavil se Nightmare. Na oblečku měl erko, ale...“ Pokrčil rameny. „Nikdy předtím jsme ho neviděli.“

Adrian se zamračil, jako by byl zmatený. „Sentinel?“

„To nám řekla Monarch, než ji uspalí. Zřejmě to byl ohňový element.“ Oscar se zamračil. „Ale rozhodně ne Wildfire,“ dodal.

Wildfire byl v současné době jediný ohňový element v renegátských řadách, alespoň v Gatlon City. Adrian ho sledoval při výcviku, aby si udělal představu o tom, jak manipulovat s ohněm.

Ruby zívla. „A podle mě to nebyl ani ten kluk z Ostrova, co tu trénoval loni. Tuším, že se jmenoval Magma nebo tak nějak? Tenhle Sentinel byl od hlavy k patě v brnění. Někdo z ulice ho vyfotil, tak ten obrázek nechávají kolovat, jestli lidi něco neví.“

„Taky uměl bezvadně skákat,“ řekl Oscar, „a ten jeho oblek jako by vystříhli přímo odněkud z komiksu. Upřímně? Klidně by mohl být z Oddělení pro výzkum a vývoj – možná nějaký nový druh supervojáka, na kterém tajně pracují, ale ještě s tím nechtějí vyjít na veřejnost.“

Vtom Ruby zalapala po dechu a předklonila se, jako by tomu přišla na kloub. „Anebo je to Zločinec přestrojený za Renegáta. Možná nám chce uškodit, pošpinit naši pověst. Třeba je to jen součást nějakého většího plánu, který má vést k našemu pádu!“

Adrian s Oscarem na ni beze slova zírali.

Ruby pokrčila rameny. „Možná?“

„Možná,“ souhlasil Oscar.

Ruby se zhroutila zpátky na lavici a předloktím si zakryla oči, jako by ji ten horlivý výlev stál všechnu zbývající energii. Rudý kámen na jejím zápěstí odrazil světlo pokoje a zalil jí tvář růžovým světlem. „To je moje teorie a hodlám se jí držet.“

„Nejdřív ale bojoval s Nightmare,“ namítl Oscar. „A teprve potom zaútočil na Monarch. Třeba to byla chyba. Kdo ví?“

„Je zraněn ještě někdo jiný?“ zeptal se Adrian.

„Ne,“ odsekla Ruby mírně popuzeně. „Všichni se máme perfektně. Prostě super!“

„Nightmare ji dostala,“ vysvětlil Oscar. „Uspala ji.“ Natáhl se a poplácal Ruby po hlavě jako pejska. Bylo to to nejpodivnější gesto, jaké ho kdy Adrian viděl udělat, a to byl Oscar někdy opravdu výstřední.

„Kecy v kleci,“ zavrčela Ruby a odehnala ho od sebe. „Ale kdyby to někoho zajímalo, cítím se, jako by mi nalili do hlavy beton.“

Adrian málem řekl, že přesně ví, jaký je to pocit, ale v poslední chvíli se zarazil. „To už je počtvrté za tenhle rok, co na ni Renegáti narazili. Určitě nepracuje sama.“

„Utekla v Puppeteerově balonu,“ řekl Oscar. „Třeba je to nová Anarchistka.“

„Jenže ho z toho balonu nejdřív vyhodila,“ namítl Ruby. „To na kamarádství zrovna moc nevypadá.“

„Takoví oni přece jsou, nebo ne?“ řekl Adrian. „Měli by spolupracovat, ale pořád věří tomu, že po slabých se může šlapat. Silní ať zvítězí.“

Oscar pokrčil rameny. „Nedává to smysl, ale koneckonců jsou to padouši. Kdoví, jak přemýšlí.“

„Dobrá zpráva je,“ řekla Ruby, která mezitím otevřela oči a lišácky se usmála, „že jsem jí vzala zbraň.“

Adrian nadzvedl tázavě obočí.

„Odnegli ji nahoru k analýze,“ vysvětlil Oscar. „Vypálila z ní šipku na Kapitána a skoro ho trefila do oka.“ Dvěma prsty naznačil, jak málo chybělo k fatálnímu zásahu. „I té šipce se podívají na zoubek. Možná se jim pak podaří vystopovat, od koho ji má.“

Adrian odvrátil pohled. Nevěděl, kolik informací získají ze zbraně nebo šipky, které Nightmare použila, ale lepší něco než nic. Byl to začátek.

Toho rána chtěl jenom ukázat, čeho je jako Sentinel schopný. Byl vzrušením bez sebe, že všichni konečně uvidí, co dokáže, snil o tom, že si nakonec, až bude po všem, triumfálně sundá helmu a odhalí totožnost svému týmu i ostatním Renegátům.

Teď už mu na tom skoro nezáleželo. Ta jediná věta všechno změnila.

Nightmare.

Musí se dozvědět, kdo to je. Musí zjistit, co ví.

Musí ji najít.

KAPITOLA PĚT

ANIŽ BY VĚDĚL PROČ, ZAČÍNAL ADRIAN CÍTIT ÚZKOST. THUN-

derbird do Centrály přivezli už před několika hodinami, ale zbytek Rady se stále ještě nevrátil. Kdyby se jim něco stalo, dávno by se to dozvěděli, takže o to tu nešlo. Možná byl jen zvědavý, jestli slyšeli o Sentinelovi. Chtěl vědět, co si o něm myslí. A jestli ho dokážou prohlédnout.

Nějakou dobu strávil v nemocničním křídle, navštívil další kamarády, kteří se zranili při Puppeteerově útoku, a nakonec zamířil nahoru za Maxem. Ten měl nejspíš jako obvykle pocit, že ho ze všeho vyloučili.

Maxova karanténa byla vestavěná do vysutého mostu křížujícího hlavní halu. Dost možná šlo o nejpřepychovější místo Centrály – suite s vysokými okny sahajícími od stropu až k podlaze nabízela dechberoucí výhled na řeku a k tomu soukromé pokoje ukryté před zraky ostatních, navíc luxusní ložnici a koupelnu s vanou, kterou však Max, pokud tedy Adrian věděl, moc často nepoužíval. V zadním úseku karantény vlastně netrávil čas skoro vůbec. Většinou se zdržoval v hlavní části vymezeného prostoru, kde ustavičně pracoval na skleněném městě, které budoval už čtyři roky.

Tenhle div divů zabíral celou podlahu velké kruhové místnosti. Šlo o téměř identickou repliku Gatlonu vystavenou ze zářícího křišťálového skla.

Když se Adrian přiblížil ke karanténě, uviděl Maxe, jak sedí se zkříženýma nohama uprostřed modelu městského parku, což bylo také jedno z mála míst na podlaze, kde jste se ještě mohli pohodlně usadit. Oči měl přilepené k televizním obrazovkám dole v hale a napjatě sledoval záběry z přehlídky. V prstech bezděky žmoulal jednu ze skleněných figurek, které mu Adrian před lety vyrobil – byl to kočár tažený koňmi podobný těm, na něž v parku narazíte.

Celé to začalo jako hra. Max byl ještě batole, když ho umístili do karantény, a Adrian si předsevzal, že se pokusí o to, aby se tu cítil co nejlépe. Věděl, že si rád hraje se stavebnicí, kterou mu přinesl Kapitán, a tak pro něj začal vyrábět vlastní stavební kostky. Fixem je nakreslil na sklo a potom je protlačil na druhou stranu.

Když Max trochu povyrostl, nespokojil se jen s tím, co mu kamarád daroval, ale začal mít vlastní požadavky. Chtěl kousky, které by napodobily vysoké věže a kupolovité stropy, nebo kabely, aby mohl postavit most. Než Adrianovi došlo, o co se Max vlastně snaží, před očima mu začala vyrůstat známá silueta.

Teď mu bylo deset let a město bylo skoro hotové. Jenže stejně jako reálné město se neustále měnilo. Některé budovy strhli, jiné upravili nebo vylepšili, a stejně tak si počínal i Max ve snaze vytvořit hodnověrnou kopii skutečného Gatlonu, jehož součástí mohl být jen ve svých představách.

Max si všiml, že se Adrian blíží, a místo pozdravu zvedl náčrtník. Na papíře se skvěl statečný pokus namalovat přehlídkové vozidlo Rady.

„Dokázal bys to vyrobit?“ zeptal se, hlas ztlumený tlustým sklem.

„Cože? Žádné ‚Ahoj? Aní ‚Jsem rád, že tě dneska nezabil nějaký pomatený Zločinec?“

Max spustil skicář do klína. „Celé odpoledne sem proudí jedno hlášení za druhým. Nejvíc mluví o Thunderbird, ale vím, že se zranila i Monarch a několik dalších. Taky každých pár minut vysílají zprávy o počtu civilních obětí.“ Odmlčel se a pak dodal, aby to úplně objasnil: „Samozřejmě bych věděl o tom, že se ti něco stalo.“

Adrian zafuněl a usadil se na podlahu. „V tom případě.. Jasně, dokážu to vyrobit, ale u toho mraku nebude opravdický blesk. Ten si budeš muset představit. Chceš i pár prodavačů s občerstvením?“

Maxovi zasvítily oči. „Jo. A vůz Zločinců. A kapelu?“

„Vypadám snad jako továrna na figurky?“ Adrian vytáhl fix a začal jím črtat vozidlo. Snažil se vybavit si co nejvíc podrobností. Když se objevilo poprvé, nedával pozor, protože ho zdržela ta dívka a její rozbitý náramek.

Zarazil se a podržel zvýrazňovač nad zcela dokončenou kresbou.

Se vším, co se stalo potom, na ni skoro zapomněl – i na to, jak se na něj podívala, když jí spravil zapínání. Ne jako by šlo o tu nejužasnější ruční práci, kterou kdy viděla, ale jako by se snažila odhadnout, jestli je podvodník, před nímž je třeba mít se na pozoru.

Možná to bylo tím, že město v poslední době doslova tonulo v záplavě nových Výjimečných. Na tom, že jste potkali někoho se supersílou, už tady nebylo nic zvláštního.

Skončil s kresbou vozu a přidal k němu kola, aby se dal postrkovat po ulicích. „Tumáš,“ řekl, přitlačil ruku na obrázek a s maximálním soustředěním obtiskl svou vůli do skla.

Kresba se objevila za sklem na Maxově straně karantény. Křišťálová replika přehlídkového vozu vybavená kolečky.

Samotná skleněná stěna zůstala nezměněná.

Max natáhl ruku, obličej plný soustředění. Miniaturní vozítko se roztřásl, vzápětí se zvedlo a zůstalo viset ve vzduchu. Pomalu, ale plynule proplouvalo městem, neslo se nad Raikes Avenue, zahnulо za roh na Park Way a konečně dosedlo zpátky na zem.

Chlapec vydechl. „Díky.“

„Zdá se, že sílíš,“ řekl Adrian. „Tohle bylo skoro určitě plynulejší než obvykle.“

„Ne, kdepak,“ řekl Max věčně, aby zakryl zklamání. Adriana však ošálit nedokázal.

„Slabá telekineze je pořád lepší než žádná, ne?“ Zavřeným fixem se podrbl na spánku. „Chceš i figurky Rady, abys měl na to vozítko co dát?“

Max zavrtěl hlavou. „Pořád mám ty, cos mi nakreslil loni.“ Rozhlédl se kolem sebe. „Někde tady.“ Potom se zachmuřil. „Vážně se někdo pokusil zabít Kapitána?“

Adrian zaváhal, ale nebyl důvod to před Maxem tajit. Byl to chytrý kluk, pro své vlastní dobro až příliš pozorný. Na zprávy se díval mnohem častěji než na filmy nebo kreslené seriály, a i když byl zavřený ve svém skleněném vězení, mnohdy se zdálo, že má o dění ve světě větší přehled než Adrian.

„Ano,“ odpověděl. „Říká si Nightmare.“

„S tou už jsi bojoval.“

„Já ne, ale Oscar a ostatní na ni před pár měsíci narazili a zahlédlo ji i pár lidí z dalších týmů.“

„Proč by Radě ubližovala?“

Adrian začal na sklo črtat muzikanty. Bubeníka a heligonistu. A pak celou řadu trombonů. „Některým lidem vyhovovaly věci tak, jak byly, než se k moci dostali Renegáti.“

„Když všichni pořád kradli a zabíjeli se navzájem?“

„Taky to nechápu. Ale ti, co měli moc, si tenkrát asi špatně nežili, vid’?“ Zkrabatil čelo a s fixem na skle si pokusil předsta-

vit složité zákruty lesního rohu. Nakonec to vzdal a hudebník místo toho dostal trumpetu.

„A myslíš, že to samé chce i ten nový? Vrátit město zpátky do rukou Zločinců?“

„Ten nový?“

Max ukázal na obrazovky. Adrian se tam podíval a cítil, jak mu po zádech přechází mráz. Ve zprávách zrovna ukazovali fotku Sentinela, jak skáče z jedné střechy na druhou. Byla zrnitá a někdo ji zjevně vyfotil z ulice. Ze snímku se skoro zdálo, že Sentinel dokáže létat.

Navzdory hrozně kvalitě fotografie to bylo vůbec poprvé, kdy se Adrian viděl ve svém obleku. Bylo v tom něco děsivého a zároveň uklidňujícího.

Nedalo se poznat, že je to on. Bylo to nemožné. Nikdo se nemusí dozvědět, že se pokusil lapit Nightmare a selhal. Že zranil Monarch.

„Nemyslím si...“ Adrian zaváhal. „Nevíme, jestli je to padouch. Možná se nám jen snažil pomoci. Bojoval s Nightmare a na hrudi prý nosí R.“

„Přece k nám ale nepatří.“

Adrian začal protlačovat muzikanty skleněnou bariérou. „Nevím. Oscar si myslí, že je možná nějakou tajnou zbraní, kterou vyvíjí vedení.“

Poprask na hlavním podlaží upoutal jeho pozornost k osvětlenému vchodu. Rada se konečně vrátila a mezi sebou vlekla Puppeteera spoutaného těžkými chromovými řetězy. Kapitán ho předal jednomu z čekajících týmů a nařídil, ať ho odvedou do cely. Tsunami šla s nimi a chránila je vodní stěnou pro případ, že by se Winston Pratt o něco pokusil, ale ten se jen ohromeně rozhlížel kolem a na útok nebo útěk zjevně ani nepomyslel.

Blacklight plácl Kapitána a Dread Wardena po rameni a pak se společně se vydali k výtahům. Jeho hluboký hlas

burácel halou a Adrian navzdory velké vzdálenosti zaslechl něco o Thunderbird.

Postavil se. Kapitán Chromium pohlédl vzhůru a výraz jeho tváře o něco zjemněl – snad úlevou, i když neměl moc důvodů k obavám. Tak jako všichni ostatní měl za to, že byl Adrian celou dobu v ulicích mezi diváky a bránit se musel nanejvýš hloučku posedlých dětí.

I tak se usmál v odpověď a zvedl ruku Kapitánovi na pozdrav.

Potom se otočil a dvakrát zaťukal Maxovi na okno. Aniž by vzhlédl, Max jen tak mávl, aby se s kamarádem rozloučil, a začal rozmisťovat muzikanty na přehlídkový vůz.

Adrian sešel do přízemí. Kapitán se prodíral zástupem přihlížejících – všichni se překřikovali, ptali se na Puppeteera, Nightmare, Sentinela – a on je vytrvale ignoroval. Potkal se s Adrianem u paty schodiště a rychle ho objal. Vzápětí ho chytil za ramena a podržel si ho před sebou. Adrian neovládl bolestnou grimasu, jak se mu stehy pod košilí napjaly, ale dělal, co mohl, aby úšklebek zakryl úsměvem.

„Nevěděli jsme, jestli jsi byl na přehlídce, když to všechno začalo,“ vysvětlil mu Kapitán.

Vtom se u nich objevil Dread Warden a také Adriana objal. „Jsme rádi, že jsi celý.“

Pro zbytek světa to byli Hugh Everhart a Simon Westwood. Superhrdinové. Členové Rady. Zakladatelé Renegátů.

Pro Adriana prostě jen tátové.

Protočil panenky. „Nechte toho. Vždyť mě ztrapňujete.“

„A určitě ne naposledy,“ řekl Simon. „Zapletl ses do boje?“

Adrian zavrtěl hlavou. „Byl jsem o pár ulic dál, když se to strhlo. Většinu času jsem si hrál na dopraváka a odnavigoval jsem pár školních autobusů.“

„Je to dřina,“ řekl Hugh. „Ale někdo to dělat musí.“

„Už jste začali s vyšetřováním?“ ptal se Adrian. „Puppeteer

nebyl sám. Mohlo tam být víc Anarchistů – a na střeších viděli Nightmare.“ Zamračil se na Hughu. „Šla po tobě.“

„Nic mi není,“ řekl Hugh a poškrábal se na spánku. Adrian věděl, že právě tam ho zasáhla otrávená šipka, i když na kůži neměl žádné stopy.

„To vidím,“ odpověděl, „ale stejně, dneska se tě pokusila zabít – a skoro se jí to povedlo. Navíc sestřelila Thunderbird. Ta holka si nedá pokoj a já si nemyslím, že pracuje sama.“

„To ani my,“ řekl Simon. „Prověříme to, ale zatím nemáme žádný důkaz, že Nightmare patří k Anarchistům nebo jinému gangu, ať už novému, nebo starému. Ten útěk ve Winstonově balonu mohl být jen štěstí. A bez důkazů...“

„...je proti kodexu po nich jít,“ odříkal tlumeně Adrian.

„Pokud nebudeme dodržovat pravidla, jsme stejní jako oni,“ řekl Hugh.

Adrian neodpověděl. Když Renegáti vznikli, pravidly se řídit nemuseli – žádná neexistovala. Nebyli skutečnými strážci zákona, spíš brali spravedlnost do vlastních rukou – a už vůbec to nebyli *zákonodárci*. Udělali, co bylo třeba, aby byl svět lepším a bezpečnějším místem. I když to občas znamenalo někoho vydírat nebo násilím proniknout do něčího úkrytu, pokud měli pocit, že se tam možná děje něco nekalého. Důkazy vem' čert.

Adrian měl někdy pocit, že tak to bylo lepší. Když byli superhrdinové superhrdiny, ne vůdci.

Proto mu možná představa Sentinela připadala tak lákavá. Bezejmennost znamenala svobodu. Nemusel nikomu nic vysvětlovat – a v tom byla nezvyklá síla.

Jenže dnešek ukázal, že ani tak se následkům nebo zodpovědnosti nevyhnete.

„Zkus si s tím nedělat starosti,“ řekl Simon a Adrianovi došlo, že se celou dobu mračí. „Poslali jsme její zbraň k analýze. Uvidíme, třeba se dozvíme něco užitečného.“